

Dimitrie LOGHIN

Poemul martirilor fără de țară

„Oi fi rămas să scriu tăcerea ce-ntârzie?”

Dimitrie Loghin, „poetul, vâslind limpezi”¹, care a înțeles că „tăcerea-i pân’ la jertfă”² („prolifera tăcere”³), și care, tocmai de aceea, și-a scris poemele „pe o lespede de piatră grăitoare”⁴, „plângea. Din copilărie cunoscuse pânde de dulci, afânate, / stelele îi înțepau pleoapele de abanos, / febrele creșteau în sângele-i cald înspumate, / extazul cules dintre ierburi umede, melodios”⁵ („Poetul poartă anotimpurile în brațe, / cu zarea se-ncinge – bărneț de azur și brumă, / ascult cum îi plesnesc sub tălpi drumuri de ceață, / cum regește cerbul îi culege stelele din urmă”⁶).

Predestinat parcă să fie un „mire neales sub clopotul inimii-ți strâmt”⁷, Dimitrie Loghin, prin poemele mult prea îndelungă vreme tănuite și, în mod egal, ignorate, a locuit indiscutabile „anotimpuri de poezie”⁸, iar „dincolo de solstiții vara e semincer / sferic, luceafărul – stalactită rece în apă”⁹, veșnic înspăimântat și revoltat de faptul că „în aer e atâta durere că mă tem să o știu”¹⁰.

Poetul Dimitrie Loghin, cunoscut și rămas în memoria suceveană doar ca un profund regretat profesor de desen, dar și ca un pictor remarcabil, s-a născut pe granița Bucovinei, la Botești, comuna Horodniceni, în 13 octombrie 1910. A urmat studii gimnaziale la Școala Normală din Fălticeni, iar din 1929 a fost studentul măștrilor Ștefan Dimitrescu și Nicolae N. Tonitza la Academia de Arte Frumoase din Iași. A fost profesor de desen la Botoșani (1935), apoi la Liceul „Ștefan cel Mare” din Suceava, unde i-a urmat la catedră, din 1936, lui Ion Cârdei. Ca și în cazul poeziei lui Cârdei, lirica lui Dimitrie Loghin schițează pe cer, în cea mai bună tradiție iconaristă, „moluz cu stropi de sânge muiat în veac trecut”, deschizând „zarea înaltă versurilor ce se desprind” când „din stele plouă aur” și „nu-i nimeni sub amurguri – doar Pan mai întristat”.

Dimitrie Loghin doar schița, doar contura cu o rază de lumină clipele care întregesc o viață sau alta („ca aripile ziua se zbate în năvod”). Lirica lui, disimulată în culoarea pânzelor de după tăcere („și șoimul de sub frunte în vise de-l mai scap / în ochi o lumânare de viziuni aprinde”), a rămas în paginile de dincolo de sine: „Încet, încet, tămâie-mă lucefăr duh etern, / îmbracă-mă cu veghe cânt de greier – câmpenește, / în pulberea de rouă pat trupului aștern / Și-o punte dimineții care înmugurește”.

După război, când poezii Bucovinei ispășeau pentru nevinovăția metaforelor, Dimitrie Loghin n-a mai publicat nimic. L-am întâlnit, uneori, pe la ședințele cenaclurilor sucevene, ba și în paginile revistei Liceului „Ștefan cel Mare” din Suceava, „Sinteze”, apoi în cele ale unor antologii bucovinene vechi, în care așezase, din „Panerul cu rod” al vieții sale, numai câteva dintre fructele operei, din „zidirea asta revărsată din mister”¹¹.

Există, desigur, și un sublim al biografiei lui Dimitrie Loghin, cel care ține de viața sa de artist „iconar” („noi duceam pe umeri poemele dintâi”¹²), o viață debutată în 1939, când, oficial, renașterea spirituală, începută în 1932, nu mai exista și când Mircea Streinul îl invita pe „tânărul profesor sucevean Dimitrie Loghin”, în câteva rânduri ale „Poștei redacției” gazetei „Suceava”, să-l contacteze.

¹ Lanuri

² Timp nevinovat de vârstă

³ Banala pândă

⁴ Relief

⁵ Visează Pan sub febre

⁶ Măștrașul lui Dumnezeu

⁷ După despărțire

⁸ Perspective lirice

⁹ Claviaturi serale

¹⁰ După despărțire

¹¹ Fragment din *Mărturisitorii. O istorie a scrisului bucovinean*

¹² Intimitate

Streinul, personajul plenar al culturii bucovinene, pe nedrept ignorat și astăzi, în ciuda cuvenitului mit iconarist („Mircea Streinul va fi pururea viu printre noi”¹³), descoperise în Dimitrie Loghin, care publicase, deja, o plachetă cu superbe poeme la Fălticeni¹⁴, un poet iconarist de primă mână¹⁵ și se simțea obligat cu includerea lui în prima și irepetabila reușită de impunere, în cadrul spiritualității românești, a „sufletului bucovinean” ca expresie lirică distinctă, rodită „în grădina culturii acestui colț de țară”¹⁶.

O carte poștală, păstrată, ca și tablourile, ca și manuscrisele, în zestrea de suflet a fiicei lui Dimitrie Loghin, doamna profesor Viorelia Braicu, expediată de Mircea Streinul, de la Cernăuți, în 9 noiembrie 1937, „D-sale D-lui / D. Loghin, / profesor, / în Suceava, / str. V. Alecsandri, 15”, confirmă prețuirea deosebită de care se bucura Dimitrie Loghin în sufletul mentorului său:

„Iubite domnule profesor D.Loghin,

De existența matală am aflat încă din astă primăvară, când am scris în Iconar despre „Colocviu trist”.

Am revenit în „Buna Vestire” asupra poeziei Matală, în care văd mari realizări. Sunt de părere să continui activitatea lirică.

Te asigur că vad un mare poet în D-ta. Petrecându-mi concediul la Cernăuți, am văzut la Liviu Rusu un tablou al Matală.

Am rămas uimit. Am sesizat imediat o imensă valoare în plastica Matală.

Tabloul cu garoafele e superb. Tonul verde se raportează admirabil la nuanțele roșii – ceea ce numai Matisse a reușit perfect.

Dacă vrei, trimite-mi imediat la București 2-3 tablouri de ale D-tale. Când vei aranja o expoziție, ți le retrimite. Vreau să scriu despre D-ta un foileton întreg. Trimite-mi deci imediat la București cele 2-3 tablouri, pe adresa de mai jos, într-un colet.

Admiratorul D-tale, / Mircea Streinul, / la d-na M. Ionescu, / în București, / str. B. P. Hajdeu, 2”.

Streinul stabilise, în cadrul programului literar iconarist, dezbătut zi de zi, dar neformulat ca atare vreodată, decât în ripostele din aceeași „Poșta redacției”, trei tipuri de relaționări, pe care doar în opera lui Mircea Streinul și în cea a lui Dimitrie Loghin le găsim explicit și aproape religios desfășurate: 1) cu universul, prin credință; 2) cu mitul, prin lut; 3) cu viața, prin dragoste.

Poetul Dimitrie Loghin, deci, avea să fie, pe tot parcursul vieții sale, un nedezmățat iconarist, în opera lui relaționările cu universul („abia început, în cântecul meu, Doamne, te caut”¹⁷, „catapiteazma cerului e-o pleoapă spre munte”¹⁸, „lângă holde satul e ca un leagăn cu heruvimi”¹⁹ sau „mi-ai dăruit neliniștea, mă scutură pe jos, / de ceasuri lungi cătam în lumina slava / sunt piatra ce lovide toiajul lui Hristos / cu sunet lung și-asemena cu otrava”²⁰), cu mitul („nu mai știu căpătâiul țărnei sub frunte”²¹, „norii, cocorii țărâmului”²², „cerul l-ai gustat ca un olar”²³ sau „sus, de unde spațiul începe ocult”²⁴) și cu viața („plânge / tăcerea pe noi”²⁵ sau „apoi am stat sub cerul înalt ca un

¹³ George Antonescu, *Mircea streinul printre noi*, Floare de gând, Suceava, 1947, p. 53

¹⁴ Dimitrie Loghin, *Colocviu trist*, Editura reviste „Înmuguriri”, Fălticeni, 1935

¹⁵ Inclusiv prin „meșteșugirea” de cuvinte noi, tehnică introdusă în literatura bucovineană de George Voevidca și preluată de iconari, Dimitrie Loghin născocind cuvintele: cuibușuri, melancolizau, dumbre, evantalii, iubețe, crudăciune, amiaz, silnicită, dumbravnic, povârbind etc.

¹⁶ George Antonescu și Dimitrie Loghin, *Început de carte*, Floare de gând, Suceava, 1947, p. 3

¹⁷ Psalm pentru începerea zilei

¹⁸ Pământ

¹⁹ Singulara euritmie

²⁰ Eu te aștept

²¹ Pământ

²² Claviaturi serale

²³ Mesaj pădurean

²⁴ Penumbra

²⁵ Invitație pentru Eros

cireș, / a curs pe noi apusul mai galben decât ceara²⁶) coexistând dinamic, într-o nedeazănițită armonie a tragicului și a deplinului, dar întotdeauna dincolo de amintiri, deci departe de matricea stilistică a locului natal („plec de aici, trecerea mea nu e pe lângă moarte²⁷, „trec zarea, arde tãmpla-mi, storc cãntecul turnãnd / paharelor lumina, un vers descãlecãndu-l²⁸).

Despãrțirea de spațiu arhaic al veșniciei (vãzut și trăit, ca și la Lucian Blaga, poet și filosof al culturii pe care Dimitrie Loghin îl prețuia în mod deosebit, drept conservatorism pe deplin justificat și în bunã parte sacru) produce o ciudatã dezrãdãcinare („brațele-i cer cunoașterea dimineții²⁹), o ranã de la cer la pãmãnt, pe care nu o poate vindeca decãt starea de cãntec, ritmicitatea strãveche a limbajului („trist alunec în șuvoiul versului înfrãnt³⁰), dar și revolta justificatã a poetului-om și a omului-poet, în fața timpului neiertãtor, distrugãtor („pe visul meu se-nalță umbrele de-apoi, / nu-i lunã sã-mi împlãnt în ea cuțitul³¹), o revoltã dusã pãnã la disperare („vai, mamã, nu mai am nici un azur!³²), dar și pãnã la amãgirea care ne dã putere de viață, deci pãnã la speranță, speranța nãscocind definiții ideale („soarele – degetul divin³³, „ecourile – rãndunea spre infinit / ale ierburilor sãbii³⁴ sau „mã lasã-aici cocorii mai înalt / ca o duminicã nedescuiatã și târzie, / un clopot grav pe cer cucernic scrie / mai rar cãntãri de psalt³⁵).

Sub teroarea timpului („alãturi de somnul de patimi și moarte³⁶), veșnic strãns de cercurile vârstelor, aparent „e un zbor leneș poemul din care scutur / o lacrimã pe ulucile visului³⁷, un zbor asemenea somnului (ecou de netãgãduit al morții, deci al veșniciei celei de-a doua nașteri), „somnul – subpãmãnteanã uimire³⁸ – fiind un produs al „frunții”, fruntea reprezentãnd reperul lunar al vieții omenești („somnul plutașilor e lunar / pãnã moare în foi de porumb bruma³⁹), atunci când „penultimul anotimp se irosește tãcut, / prin ariniști e o sinucidere moale⁴⁰, de parcã „înalt peste amurguri / trecu jilav destinu-i de stemã, baldachin⁴¹, statornicind ultima încãpãțãnatã speranță, cea a zborului („sub ciocãrlii vor rãmãne veșnicii⁴²) sau, mai curãnd, al unei ultime optimiste nedumeriri: „Oi fi rãmas sã scriu tãcerea ce-ntãrzie?⁴³.

Poezia lui Dimitrie Loghin, aparent asprã și necizelatã – aidoma ciopliturilor țãrãnești în lemn, este una profundã, tulburãtoare, desfășuratã când în crochiuri sugestive, când în filigran trudit cu migalã, dar indiferent de starea liricã („poetului i-s dãruite amintiri ce nu-s hãrãzite oricui⁴⁴ sau, în celãlalt plan, „va fi poemul nostru o albã jucãrie⁴⁵), relaționarea cu universul („poetul poartã anotimpurile în brațe, / cu zarea se-ncinge – bãrneț de azur și brumã, / ascult cum îi plesnesc sub tãlpi drumuri de ceață, / cum regește cerbul îi culege stelele din urmã⁴⁶) poartã pecetea conștientizãrii vremelnice, în ciuda dublei naturi a poetului, omeneascã și demiurgicã: „Abia început, în cãntecul

²⁶ Sã-ntindem șahul

²⁷ Cãnta un armonist?

²⁸ Cuvãntul prins în ritmul belșugului

²⁹ Pruncul

³⁰ Scrisoare

³¹ Sub cerul plumburiu

³² Scrisoare

³³ Psalm pentru începerea zilei

³⁴ Pãmãnt

³⁵ Sub cerul plumburiu

³⁶ Faunul rãnit

³⁷ Final

³⁸ Echinocțiul de primãvarã

³⁹ Penumbrã

⁴⁰ Penumbrã

⁴¹ Somnul domniței

⁴² Pãmãnt

⁴³ Azi

⁴⁴ Cãnta un armonist?

⁴⁵ Scrisoare

⁴⁶ Mãestrașul lu Dumnezeu

meu, Doamne, te caut, / ierburile rîd sub rouă ca sub unde de flaut, / crugului luminii m-ai dat să-i fiu stăpînitor / și-n simbolurile pămîntului – creator⁴⁷.

Natura pămîntească a creatorului de artă, în general („poemul ce-l scriem acum adulmecă, adulmecă / din șoldul tău pămînt prietenească trecere în lut⁴⁸), însingurează („biet cântăreț, parcă văd tristețea cum te-o străpunge, / vom sta și unul, și altul deoparte pentru nimeni, / nici pentru tine râuri de aur n-or curge⁴⁹), deși „departe cântecul îndeamnă în șipote lumină⁵⁰, însingurarea aceea creatoare îngrădind și divinitatea între zăbrele nepăsării obștești („divinitatea mocnea în păduri primenire / și nimeni nu o știa⁵¹).

Calea spre divin începe, pentru creatorul Dimitrie Loghin, în vecinătatea copilăriei, în necuprinderea satului natal, o vecinătate vegetală ancestrală, în care „țarina-i moale, / Iisus trece binecuvîntînd-o sub sandale, / morții au ochii dulci, prin spicele uitate / numai lumină și bunătate⁵².

Satul zugrăvit și de poetul, dar și de pictorul Dimitrie Loghin, adesea contrapus târgului, „tîrg provincial în care am copilărit anii⁵³, satul, deci, „e ca un leagăn cu heruvimi⁵⁴, heruvimii fiind „oameni mohorâți de vreme... oameni mohorâți și drumuri calme⁵⁵, care trăiesc într-un spațiu sacralizat de timp pînă la pietrificare, pînă la un imobilism total, dar plin de lirism și de mister („e atîta cântec ce a-nceput să ne cuprindă / că satul s-a făcut cale de sprijin, / poamele dau miresme, pruncii colindă / curat ca floarea de vișin⁵⁶ sau „e atîta cântec ce-a început să ne cuprindă / că satul și-a făcut cale de sprijin interioare luciri, / poamele dau miroznă, pruncii colindă, / prietenă bună mi-i floarea de vișini scuturînd liniștiri⁵⁷).

Farmecul sacru al satului, preistoric în tot și în toate, ține de borne sentimentale, satul fiind localizat, în timp și în spațiu, drept necuprinderea în care „zace munca tatei străjuită-n palme⁵⁸, dar și propria aparentă ursire („pămîntu-i gras și rîde pe unde-am tras cu plugul, / căci m-am născut să seamăn, să dărui și să cânt⁵⁹).

Dincolo de sentimental, nu întâlnești „nicăieri atîta vreme moartă, / nu-mi plutește setea pe la poartă⁶⁰, iar nostalgia pentru satul natal („ne prindem de sat strîns cu amintirile cât plopii⁶¹) capătă, ca în mai toată poezia bucovineană, reperatele unor încrîncenate subiectivizări mitico-mistice („lîngă copilărie, inima e corabia prinsă de vînt⁶² sau „fluietul inimă văratacă ne împrumută⁶³), care să tîmăduiască discret eșecurile din vârstele rătăcitoare („mai bine aș fi rămas în sat, la voi, / înalt mesteacăn de colinzi bătut⁶⁴), prin crearea și recrearea de mit doar prin atribuirea de aură naturală fiecărei aglomerări tăcute de ruralitate: „Închină-te satului, poleindu-mi jocul solar ca unui mire, / de-acolo m-am ridicat, de unde holdele au să-ți meargă-nainte, / seara arborii țin brațele pe umeri-mi a liniștire, / într-o zi vei bea și tu vinul slovelor fierbinte⁶⁵ sau, cumva lozincard, cu mândrie îndătinată, „în satul cu lumini și țărani înfloriți / ni se scutură stelele, nu le-om mai cunoaște, / viața trece, încă-o să ne mai împroaște / copilăria cu ulii fugăriți⁶⁶.

⁴⁷ Psalm pentru începerea zilei

⁴⁸ Trecere în lut

⁴⁹ Cînta un armonist?

⁵⁰ Semn de drum

⁵¹ Echinocțiul de primăvară

⁵² Renunțări autumnale

⁵³ Litanie

⁵⁴ Singulara euritmie

⁵⁵ Țărini îmbrăcate cu trifoai

⁵⁶ Compunere

⁵⁷ Să iubim

⁵⁸ Țărini îmbrăcate cu trifoai

⁵⁹ Belșug

⁶⁰ Primăvară

⁶¹ După despărțire

⁶² Pauză lirică

⁶³ Verset de margine

⁶⁴ Scrisoare

⁶⁵ Sacrilegiu

⁶⁶ Laude

Satul înseamnă în spiritualitatea universală, fără nici o îndoială, deschiderea spre sacru, spre îndumnezeire, dar satul acela miraculos și liric este cel al primelor inițieri, deci satul copilăriei, invocațiile poetului către divinitate însemnând, la o privire mai atentă, tot atâtea reîntoarceri în copilărie.

„Liberează-mi, Doamne, sufletu-mi spre veacuri / ca fruntea-mi să-nflorească pomilor frunzișul!”⁶⁷, invocă poetul, marcat, reîmprospătat de copilărie, iar „Iisus trece tulburând în panere rouă”⁶⁸, încredințat lăuntric, dar prin iconaristă relaționare, că „strigătul mi-l apleacă pe vânturi Dumnezeu / ca mustul să-mi picure sfinți în drum”⁶⁹ și că, fiecăruia, „alături, Dumnezeu ne retezase câte-un stup / când culegeam amintiri calde din rouă”⁷⁰.

Invocarea divinității, și filosofică, dar și poetică prin însăși esența sa, dezvăluie, în opera lui poetică, un Dimitrie Loghin profund religios, cu solide cunoștințe teologice, cu o practică de închinător sobră, modestă și disciplinată, un Dimitrie Loghin care-și șoptește inspirat și cu netrucată evlavie rugăciunile: „Doamne, dă-ne liniștea în flori chibzuită!”⁷¹; „am început alt vers, cu rătăcitul Crist / cerșind o alinare sub pavăza de spini”⁷²; „iar eu te-aștept de-atâta vreme, Doamne, / cu pâinea unui vers în două frântă”⁷³; „Doamne, adolescența noastră ai înflorit-o-n stele mici, / le striveam când cădea roua sub opinci”, deci „îngăduie, Doamne, poetului, în prag de toamnă, pur / să scrie în culori de curcubeie mult ce se cere, / în stăpânirea Ta stau călimăria din fiecare ere”⁷⁴; „te simt iar, Doamne, piatră și stamine, / la căpătâiu-mi sat cu-ai mei de pază”⁷⁵.

Lumea urbană, care, într-o primă fază a copilăriei, îl sperie, se dovedește a fi, în poezia lui Dimitrie Loghin, doar o prelungire a satului („târgul se-nucibă în mine flămând ca o daltă”⁷⁶), dar și o prelungire-trecere a copilăriei în celelalte vârste, în firească succesiune și, desigur, favorabile pitorescului provincial („orașul și-a lăsat pe-această pagină urmele”⁷⁷), deși prin târg nu se aude „nici un glas. Nici o melodie uitată pe buze, / ascultăm greierii, tristețile orelor subțiri / ca o trecere în moarte; umbrele ample, ursuze / cădeau în noi neliniște și rătăcirii”⁷⁸, parcul însemnând, ca și amintirea, o oază de sat și de copilărie veșnică („spre seară, eu am adus heruvimii în târg”⁷⁹), care îngăduie pășiri pe cer („e parcul ostenit pentru mersul nostru pe cer”⁸⁰), mult anterioare celor ale lui Constantin Ștefuriuc.

Târgul Fălticeniilor și, ulterior, cel al Sucevei – ambele unite într-un singur simbol, de „târg provincial cu uliți mute – / lumină prelinsă de sub storuri străpunge / strada în gură / și îndrăgostiții în inimi / învăluți în lințoliu de zgură”⁸¹ („se părea că orașul ne-a adormit visul, dar nu, / la urmă veni mirajul ce nu l-am știut, / pruncii privind tainic”⁸²), târgul, deci, în care „oameni desculți s-agită că seara-i răvășește în uliți murdare” („Serghei Esenin, acești oameni sunt cei din vremurile tale”⁸³), îl apropie pe Dimitrie Loghin de Serghei Esenin, pe fondul unui impresionist timpuriu, moștenit de toți iconarii de la Rilke și de la Trakl, dar în primul rând de la bucovineanul T. Robeanu, cel care, deși se numea George Popovici, alesese un calambur retoric („Te robea, nu?”), adresat unei foste iubite, ca să-i fie pseudonim liric.

⁶⁷ Eliberare

⁶⁸ Priveliște

⁶⁹ Floare de gând

⁷⁰ Intimitate

⁷¹ Recviem

⁷² Pregătire

⁷³ Eu te aștept

⁷⁴ Decor

⁷⁵ Poem religios

⁷⁶ Acord

⁷⁷ După despărțire

⁷⁸ Pentru parcul singuratec

⁷⁹ Gravură

⁸⁰ Pentru parcul singuratec

⁸¹ Litanie

⁸² Pauză lirică

⁸³ Acord

În „Acord” cu Esenin, Dimitrie Loghin avea două încredințări mărturisite, ambele ținând de durata de după vremelnicie, dar marcând, ca și în celelalte poeme, o anume specificitate a poetului sucevean, în raport cu iconariștii vremii sale: 1) „tu n-ai să râzi, Serghei Esenin, ironie din țărâna puhavă, / undeva sufletul meu te-a zărit tristețe printre oameni umili”; 2) „Serghei Esenin, gândul meu s-a urcat să vorbească cu tine / lângă sufletul topit de clopotul unei biserici, în lumea cealaltă”.

Relaționarea cu mitul, prin lut, ea însăși eseniană, dar fără a abandona iluminările din poezia morții scrisă de T. Robeanu, o poezie pe care însuși Mircea Streinul o lua etalon (visa o monografie despre „Poezia morții, la T. Robeanu”), începe și continuă, la Dimitrie Loghin, printr-o suită de mărturisiri, toate în interferență cu celelalte două menționate relaționări: „Soare am băut eu însumi și trupul meu e lut”⁸⁴; „viața mea vâsleşte proaspăt humei umbră”⁸⁵; „lutul căpăta suc dulce de poezie”⁸⁶; „palmele-mi ridică, în apus și în răsărit, din lut, / după zăpădit cu Duh Sfânt, o cruce”⁸⁷; „la marginea pământului întorc fața la pământ / somnului ce printre ierburi mă pierde”⁸⁸.

În contradicție aparentă cu lutul (mitul), dar ea însăși mit (veșnicie – „Concretețea lui Tao este apa”, se spune în „Texte taoiste”), apa capătă și semnificație poetică („e cântecul ca ploaia. Pe frunte-mi plânge luna, / lacrima i-o șterge de plopii goi și ierbi”⁸⁹), dar păstrând simbolistici îndătinat, precum cea a veșniciei („în ape subțiri cineva dezleagă lumină”⁹⁰), cea de relaționare cu universul („cerul s-a fărâmițat în ciutură”⁹¹, „înfloreau în ciuturi rădăcini de cer adânc”⁹² sau „jilav curgea în șipot aerul pământului”⁹³) sau cea de biruință a vieții („fântânile duc lumină din cer și din flori, / apele adună în scoarțe clare infinituri”⁹⁴ sau „pentru izvoare, dansul dimineților nu mai e în nori, / în zâmbetul nechemat, alături de ierburi curgând”⁹⁵), concretețea multiplă a apei fiind, după viziunea metaforică a lui Dimitrie Loghin, și liturgică („izvoare / ca o denie spre cer în săptămâna mare”⁹⁶), și creatoare („fântâna e oglindă spre țării”⁹⁷).

Între toate aceste cosmicități receptate există și o cosmicitate pământescă, cea a tăcerii și cea a jertfei, a martiriului, o cosmicitate și ea preistorică, precum lumea satului, lumea inițierilor prin copilărie: „Stăm în tăcerea-adâncă cu lumi patriarhale / și ne privim prin cadre buni, o clipă-n drum, / când ți se zbate pleoapa și-ți potrivesc postum / poemele, inele pe degetele tale”⁹⁸, iar în opus, „tăcerea ce ne prinse de suflete zăbrele”⁹⁹ și, anonimizante, prin uitare, „peste mine au crescut tăceri”¹⁰⁰.

Sub tăceri, „ajunși în timpul jertfei”¹⁰¹, „de atâta mucenicie plopul nostru e un sfânt”¹⁰², iar noi, cu o ciudată premoniție, „simțim în jertfa ce-o să vie drumul dintre vise”¹⁰³, deși „un altul va privi, descătușat din mine, ce îndur, / iar semne multe-or răsări prin lanuri fără rost, / acum e ceasul răstignirii și-adăpost, / vai, mamă, nu mai am nici un azur!”¹⁰⁴.

⁸⁴ Poveste

⁸⁵ Primăvară

⁸⁶ Cursiv de taină

⁸⁷ Compunere

⁸⁸ Cîitorul de stele

⁸⁹ Iar trec

⁹⁰ Fântâni

⁹¹ Stampă

⁹² Fuga în anotimp

⁹³ Spaima satirului

⁹⁴ Recital

⁹⁵ Perspective lirice

⁹⁶ Verset de margine

⁹⁷ Tregeri inițiale

⁹⁸ Reculegeri

⁹⁹ Reculegeri

¹⁰⁰ Țarini îmbrăcate în trifoie

¹⁰¹ Ad uxorem

¹⁰² Renunțări autumnale

¹⁰³ Jertfa

¹⁰⁴ Scrisoare

Suflet, minte, poezie, o stare de spirit superioară, în egală măsură hărăuire („mi-ai dăruit neliniștea, mă scutură pe jos, / de ceasuri lungi cătam în luminare slava, / sunt piatra ce lovise toiagul lui Hristos / cu sunet lung și-asemeni cu otrava”¹⁰⁵) și blestem („sub condei viața e carte cu soare, / lăutele dau bucurii necântate, în noi / poemele pribegesc pustii ulicioare, / culegem tristețea și le aruncăm înapoi”¹⁰⁶), marchează și opera lirică a lui Dimitrie Loghin („căzu soarele-n parc vertical ca în mine, / muri apoi ca o lacrimă în vârful degetelor de pluș, / pe alei picurau frunzele pline / de sânge. Ochii nu mai stăruiau în urcuș”¹⁰⁷), o operă ignorată și îmbrâncită în uitare de slugoii ideologi ai comunismului, dar și ținută secretă de însuși Dimitrie Loghin, după nefericitul an 1947.

Până în Sânzienele anului 1947, Dimitrie Loghin visa frumos și avea datorii de împlinit. „În strădania de refacere și reînălțare spirituală a poporului nostru – scria Dimitrie Loghin, împreună cu George Antonescu –, credem a nu fi inutilă participarea sufletului bucovinean cu specificul său, a cărui contribuție a îmbogățit – în tot trecutul nostru istoric – patrimoniul cultural românesc”.

În primăvara anului 1947, cei doi lucraseră o antologie (cam în genul „Revistei Bucovinei”) de literatură bucovineană, mărturisind, în prefața-crez, cum că „mănunchiul acesta de literatură ar vrea să aducă ceva din prospețimea aerului înmiresmat al pădurilor și înălțimilor carpatine, în care sufletul bucovinean și-a avut întotdeauna mediul propriu de trăire și creare”¹⁰⁸.

În cele doar 60 de pagini ale antologiei, purtând titlul unui poem al lui Dimitrie Loghin, „Floare de gând”, figurau cu creații proprii (titlurile le reproducem în paranteze) creatorii: Mircea STREINUL (Migrare, Moartea în pădure, Cuvânt către fratele soare), Eusebiu CAMILAR (Bucurie), George DRUMUR (Lucruri mici, Înger străveziu), N. TCACIUC-ALBU (Copilul, Crizantemele), Ghedeon COCA (Poem), George ANTONESCU (Suflete în primăvară), Neculai ROȘCA (Retorsiune, Fata irealei Duminici), Iulian VESPER (Un înger, Arta), Dimitrie LOGHIN (Pomul fără rod, Cerb împușcat, Tinerețe, Voievodul rapsod), Teofil LIANU (Lirică, Dacică), Eusebiu FOCHI (Copilul în literatura scriitorilor L. Blaga și I. Teodoreanu), E. Ar. ZAHARIA (Necunoscut de oameni, O, singurătate), D. FLOREA-RARIȘTE (Cântecul făurarului), E. POPOVICI și D. FLOREA-RARIȘTE (Jertfa pădurii, versuri traduse din N. A. Necrasov), Eugen FRUNZĂ (Acesta sunt, Cântec de leagăn), Sevastia FLOREA (Vis pentru mai târziu), Mihail CAZACU (Funcțiunea socială a culturii), George VOEVIDCA (Amor filologic), Petru REZUȘ (Preludiu la „Marea așteptare”, După o bătălie interioară), Constantin OLARIU (Cânt al peregrinilor către pace).

Existau, în cuprinsul broșurii, și trei comemorări (în același spirit al „Revistei Bucovinei”), respectiv „Oameni și destin în scrisul lui Mircea Streinul” (George Drumur), „Un compozitor bucovinean uitat: Victor Vasilescu” (Gr. Macovei) și „Mircea Streinul printre noi” (George Antonescu), toate menite teaurizării de spiritualitate bucovineană.

Numai că un astfel de demers, prin care „Iconarismul” bucovinean părea să triumfeze definitiv, nu cred că a convenit autorităților bolșevice, în ciuda inserțiilor de „literatură nouă, revoluționară”, ieșită de sub degetele viitorilor torționari prin propagandă, adică Eusebiu Camilar, D. Florea-Rariște sau Eugen Frunză, autorii antologiei fiind, ulterior, marginalizați, iar Dimitrie Loghin, copleșit de o umbroasă și aproape materială tristețe, nu a mai existat, ca scriitor, după aceea, în gomoasa viață culturală suceveană. E drept că, în maldărele de manuscrise puse la dispoziție de către doamna profesor Viorelia Braicu, se află și unele de prin anii 1963-1968, adică din perioada în care primul teoretician al iconarismului¹⁰⁹, Traian Chelariu, se stabilise, de nevoie, fără familie, la Suceava (a murit în 4 noiembrie 1966), oferindu-i lui Dimitrie Loghin șansa de a relua dialogurile literare de altădată și de a comite, în paralel, poezie, dar lirica lui Dimitrie Loghin nu mai interesa pe nimeni, protipendada liric-comunistoidă suceveană refuzând începuturi și tradiții anterioare mesianice lor întrupări literare. Taman cum se cam întâmplă și astăzi.

¹⁰⁵ Eu te aștept

¹⁰⁶ Inscripție pentru poem

¹⁰⁷ Pentru parcul singuratec

¹⁰⁸ George Antonescu și Dimitrie Loghin, *Floare de gând / Culegeri din scrisul bucovinean*, Suceava, Sânziene 1947, p. 3

¹⁰⁹ *Digresiuni inoportune*, în „Junimea literară”, nr. 7-12/1932, pp. 181-189, și *Înapoi la Eminescu / Digresiuni neliterare în jurul unei teme literare*, în „Junimea literară”, nr. 1-12/1933, pp. 119-130, 168-177

Despre începuturile lirice ale lui Dimitrie Loghin am aflat din întâmplare, răsfoind paginile „Revistei Bucovinei” și ale gazetei „Suceava”, pe vremea când lucram „Mărturisitorii. O istorie a scrisului bucovinean”. Abia de curând am intrat în posesia vremelnică a manuscriselor și dactilogramelor sale, descoperind, cu o neostenită febrilitate, și cărticica din 1935, „Colocviu trist”, dar și cărțile care n-au mai văzut vreodată lumina tiparului, „Panerul poetului”, „Ritual liric”, „Floare de gând”, „Poarta de aur”, „Panerul cu rod”, „Pe puntea timpului” și „Versuri de toamnă”, toate aceste opt cărți de poezie fiind, în fapt, cum o probează și un titlu aparent repetat („Panerul poetului” și „Panerul cu rod”), tot atâtea tentative de reorganizare a unui vast material liric într-o posibilă unică tipăritură.

În toate aceste cărți, pe lângă reluarea unor poeme, există și câte un discurs liric nou, lesne de identificat, în condițiile în care poemele vechi beneficiază, de regulă, de rescrieri cu creionul, în contrapagină. Domnul profesor se arătase dispus să mai lase de la sine, să-și rupă, să-și sfârtece din suflet, dar cartea visată nu a mai apărut, așa că, astăzi, la trei decenii de la ultima lui plecare, mie nu-mi rămâne decât să încerc îngemănarea, între doar două coperti, a tuturor celor opt cărți de poezie (dintre care șapte inedite), premeditate, trăite și scrise de Dimitrie Loghin.

Fiecare dintre cele șapte tentative de recidivă editorială poartă câte un titlu de carte, pe care l-am păstrat, dar asupra titlului general am optat singur. Am avut o primă opțiune pentru „Ctitorul de stele” (fiica poetului, doamna Viorelia Braicu, optase pentru titlul „Peste mine au crescut tăceri”, care prea sugerează moarte, în disonanță cu un om veșnic viu), opțiune justificată de impresia fluidității luminii, pe care o crease Dimitrie Loghin prin cuvânt și prin culoare, ezitând între titlurile sugestive ale altor poeme („Fuga în anotimp”, „Faunul rănit”, „Treceri inițiale”, „Penultimul anotimp”, „Psalm pentru începerea zilei”, „Maestrașul lui Dumnezeu”) și versurile la fel de emblematice din cuprinsul acestora („Am început alt vers, cu rătăcitul Crist”, „Peste mine au crescut tăceri”, „Tu n-ai să râzi, Serghei Esenin”, „Cum mă închin la cânt”, „De mână cu cerbi”, „Cu luna pe umeri”, „Cântecele Omului”), optând, în final, pentru sugestia poemului (un poem sacru este, în întregul ei, opera poetică și plastică a lui Dimitrie Loghin) și a martiriului, care încă mai stigmatizează, prin ignoranță și prin uitare, inconfundabilul iconarism bucovinean, pe care Dimitrie Loghin îl reprezintă pe deplin, iconarii fiind, datorită adversității cultivate de bolșevici și datorită indiferenței de după aceea, „martirii fără de țară”.

În textul introductiv doar am încercat să expun motivările care fac din Dimitrie Loghin, măcar în sufletul meu, un mare poet bucovinean, aflat în imediată vecinătate cu Mircea Streinul. Nu cer nimănui să-și însușească punctul meu de vedere, scopul acestei apariții editoriale fiind doar acela de a încredința rafturilor bibliotecilor (care, din păcate, ne țin loc de memorie obștească) câteva frânturi din patrimoniul care ne aparține, deși nu prea dăm semne că l-am și merita.

Împlinind o datorie lăuntrică, parcă aud în propria-mi însingurare răsucindu-se neliniștita interogație a lui Dimitrie Loghin: „Oi fi rămas să scriu tăcerea ce-ntârzie?” (I. D.).

Colocviu trist

Editura revistei „Înmuguriri”, Fălticeni, 1935

Pregătire

E vremea să gândesc la drum cu grâu,

ogorul își păstrează spinii mai departe,
e drumul către toamne – nai
mașcat în bob ca slova pentru carte.

Am izvodit azur, odihnă, risipit chilim,
va tremura din aripi slova – alt afund;
ca într-un luminiș departe și rotund
voi unelti miez proaspăt – să privim.

Sideful strâmt al stihului suspină;
curând se va ivi un cântec strâns în pagini noi
izvor, argint de lună plină,
va picura greu murmur între foi

și fie că – mărgea de lut în text slobod –
cărarea-mi urcă jelnic printre rime,
iezit mi-e sufletu-ntre grime
ca rodul apei întru un năvod...

Aici ogorul va rămâne mare, trist.
Mi-am încordat burghiu în gând ca-n rădăcini,
am început alt vers, cu rătăcitul Crist
cerșind o alinare sub pavăza de spini.

Cântec de bord

O-hei!, să răsunе răscrucea cerului în mări,
pe drumuri de ape ne-avântă durerea în gol,
prin gara veciei ne scurgem în stol
și gândul ne moare în pipe de zei,
O-hei!...

Ne ducem într-o țară fără de zări
și-n țărături de noapte ne strânge un lagăr –
O-hei!, e aproape sfârșitul cu rânjet de joagăr,
pământul e putred de negura ce-i
O-hei!

O-hei!, călători pe șubrede uliți,
azi – păsări rănite în vârfuri de suliți,
prin ițe de geamăt ne ducem – frâu silnic,
cântarea durerii înădită-n noi zilnic.

Pe măguri, prin mlaștini, bem vinul pierzării din tină,
O-hei!, gonașii prin crusta creștină;
se macină scara nădejzii cu toartă de stei
în bezna desfrâului verde – O-hei!...

Matrozi, înfigeți vâsla răbdării în bolta din voi,
pe creștet de zare țărării ni-s noi.
O-hei!, la pas cu durerea să trecem pe pod
să facem iubirilor nod!

De-acum, o-hei!, se cațără frigul de hlei,
se dăruie soartei anii cei grei,
tot drumul se-ndoaie cu graiu-n proțap
și matca credinței se-neacă-n năhlap.

O-hei!, călători pe șubrede uliți, o-hei!,
trageți năvoadele vorbei în glod;
sunt roțile vremii cu pasu-n prohod,
în ciutura patimii cu vrejuri de clei,
O-hei!...

Litanie

Târg provincial cu uliți mute –
lumină prelinsă de sub storuri străpunge
strada în gură
și îndrăgostiții în inimi
învăluți în lințoliu de zgură.

Cine s-asculte lângă tâmplele nopții grădina
(târg provincial), grădina și-aleile prăbușite-n întuneric?
La ora zece seara, un paznic strivește sub sandale
frunza îngălbenită și moartă, agale.

Târg provincial în care am copilărit anii,
cireșii urcă de sub zăplazuri flăcărui către cer,
sacagiul bătrân tot mai aduce apă ovreilor din ulița mare,
târg provincial cu clopotniți pustii, împlântate-n ruginiu lăicer?

Ecoul tău îmi reazămă de noaptea asta, prea târziu,
fruntea grea, plină cu ghindele gândurilor;
nu știu dacă bătrânii-mi sunt poze sau se roagă în chilii
storcând lacrimi în răvașele mele,
în covoarele rândurilor...

Astăzi am fost trist, o punte obișnuită peste
mohoreala celor douăzeci de ani și va trece;
umblu cu timpul de mână pe hârtie, aș putea zice
că-ncălzesc amintirea ta, dar mă doare,
târg provincial, adormit la orele zece.

Țarini îmbrăcate cu trifoai...

Țarini îmbrăcate cu trifoai, porumbiști vrâstate cu haldani,
oameni mohorâți de vreme, haturi cu mohor,
pentru voi, la voi, ca și la morți, eu m-am gândit de ani,
țarini cu pământul țărnuit ușor.

Inima mi-i grea acuma ca și-o ușă de mormânt în ploaie,
toamna asta-n aur ferecată, plânge-n frunze pasul meu de ieri,
țarini, porumbiști vrâstate cu haldani, trifoai,

pentru mine, peste mine au crescut tăceri.

Buzele-mi uscate, ochii veștezi vă privesc din pulbere tăcute,
sub trecut mi s-au pitit adormitoare seri:
s-au înălțat de-atunci peste chipu-mi multe cute,
peste sufletul meu vesel ce a fost mai ieri.

Țarini îmbrăcate cu sulfină, cu urzici, eu astăzi vă-ndrăgesc și vin
unde zace munca tatei străjuită-n palme;
mă apropii, prieten vechi – costișe cu pelin,
oameni mohorâți și drumuri calme...

Cât am suferit, în târg, la carte, cine știe!...
Și mă-aplec nevolnic pe-un răzor;
mâine, cine știe de n-o odrăsli, din glie,
de pe pieptu-mi și din buzele-mi uscate nalbe și mohor.

Mă apropii și de toate câte au mai rămas de privit
după vremi petrecute-n noapte desfrânată,
inima mea varsă sucubul pribegirii
limpezit pe lanuri și pe holda toată.

Acord

... despre sirenele târgului și lumea proletarilor scriu,
un surâs ridicat din ruinele stepelor vlăguite,
tu n-ai să râzi, Serghei Esenin, ironie din țărâna puhavă,
unde va sufletul meu te-a zărit tristețe printre oameni umili.

Cu cei ce ascund în piepturi răni tot calde, pasul meu îngemănat se-ncuie,
fabricile târgului mă privesc vrăjmașe peste zăplazuri și, iată,
oameni desculți s-agită că seara-i răvășește în uliți murdare...
Serghei Esenin, acești oameni sunt cei din vremurile tale.

Ne-nțeleși, glasul lor cere zilei, cu pumnul sfâșiat, pâine,
poate ochii lor cuminți nu pot să dezlege în inimi de piatră milă,
unde va, privirile lor sunt copilăria mea trudită,
noaptea și amărăciunea pentru ziua de mâine.

... despre sirenele târgului și lumea proletară scriu
un prohod de rânduri – și târgul se-ncuibă în mine flămând ca o daltă;
Serghei Esenin, gândul meu s-a urcat să vorbească cu tine
lângă sufletul topit de clopotul unei biserici, în lumea cealaltă.

Beșug

Pământu-i gras și râde pe unde-am tras cu plugul,
căci m-am născut să seamăn, să dăruie și să cânt,
și-n urma mea, pe-aproape, se scutură beșugul
și drumu-i tot mai tainic, căci intră sub pământ.

Mai uită-te în urmă: pe sfârc de bici vechilii

trec miezul bucuriei umplând căușul gol;
și-uitându-se-n amintire, cu negrul blid al milii
scurmând, îl lasă veșted cu pasul pe podmol

și-naintăm în toamnă și toamna intră-n noi,
pe drumul scurs de neguri zoresc plângând pribegi;
prin ariile goale se scutură nevoi
și punțile nădejzii se poticesc în negi.

Mai uită-te în urmă, dar cei cu spicu-n palme
sunt gata să se-ndoaie cu capul în pământ
și vameșii îi ceartă și vorbele li-s calme
și peste-ajunul morții le răstignește cânt.

Mai uită-te în urmă și urlă tare-n vânt,
în grunzii desfrânării, și-ți rotunjește scut
când drumul ni se-nșiră zorit în noapte, frânt,
în urmă-i stăpânește păianjenul de lut.

Înaintăm în goană și-n toamna care vine,
și nervii bucuriei zac plămădiți pe dric,
departe, mai departe, ne stau hambare pline
și cheile nădejzii închise-n schivnic plic

și lutu-i gras și râde pe unde-am tras cu plugul,
dar șerpuiește-n țarină venin înnoit mereu
și-n așternut de pară se scutură belșugul
și-s gata să mă nărui că-i gândul tot mai greu.

Poveste

Soare am băut eu însumi și trupul meu e lut,
cu sufletul în palmă străbat pământ pe șine:
aici e dimineață, dar noaptea care vine
își clatină frunzarul pe șase nări de flaut.

Iar plouă – și poteca-mi dospește-n sân zăbavă,
din pântecul vieții cules-am răzvrătiri;
o, trista mea poveste, cu patimi, rătăcirii,
te scot la soare iarăși mai tristă, mai bolnavă.

Cărarea ta prelungă din ce în ce se stinge
și-apusul îți clădește pornire pentru veci;
rănit de om, mă nărui și buzele-mi sunt seci,
prin sufletul meu tânăr te-nvăluie, te frânge.

Aproape-ți simt fiorul vârtej peste ponoare,
neliniștit că dăinui, mă furișez în tine
și-un junghi mă mai străbate și parcă mi-i mai bine
când calc cărarea-ți scurtă ce duce la izvoare.

Îți simt trecutul preajmă în clopotul simțirii
și-un dor de hoinăreală primește-n gându-mi drum,

o, trista mea poveste, de-atunci și până-acum,
sunt surugiul vremii și roibul înnoirii!...

*

Am fost de unde tihna credeam c-o voi găsi,
de data asta câmpul nu și-a-nflorit cicoarea:
eu nu-ți mai caut umbra, ci îți continui calea,
sunt mântuit de umbre și-n tine voi pieri.

Și-aproape-am fost de scara ce urcă-ntre minuni,
o, dusa-mi tinerețe, mă-ntreb când te-am pierdut,
pe-aceste pajiști crude de mult eu aș fi vrut
cu roibul tău s-alunec prin pâlcuri de goruni.

Primăvară

M-am luat cu anii – pași în haiducie,
drumurilor sterpe – surlă-n elegie,
viața mea vâslește proaspăt humei umbră,
iată-mă bătând la poarta sumbră:

nicăieri atâta vreme moartă,
nu-mi plutește setea pe la poartă;
dorm în lujeri, clătinând a nadă, anii,
peste tinerețea mea de mladă, danii.

Pașii mei crescuți din vise humei
și-ncălesc răboju-n ciobul glumei
să-ncălzească-aici ca într-un cuib
viața ce prin vine o îmbuib.

Iată, s-a răsfrânt din veci putere nouă,
iată-mă din umbre desfăcut de rouă,
primăvara-n pașii ce se-nfiră
punte pe povara toamnei, spiră.

Ziua mi-o aștern pe viața albă
să-mi schimb anii putreziți în salbă,
să-nverzească tinereții altă mască,
acolo, peste drumurile ce cască,

care-și pun pe creștet nuferii de praf
și în sânuri negre rânjet de zaraf,
iată sâmburele vieții dezgropat
colț crescut cu lutul reavăn
și-mpletit cu ața vremii zdravăn.

Pașii mei crescuți din patimi humei
și-ncălesc răboju-n ciobul glumei
și-mprejurul anilor ștafetă urcă,
zilele torcându-le din furcă.

Primăvară, încă te mai cerne poartă,
pașii mei atât cât vrei mi-i poartă

lujeri slobozindu-se-n furtună,
drumurilor sterpe surlă către lună.

Pretutindeni mă avântă, să mă-ncurc
printre drumurile tale, ce le urc,
printre umbrele tăcute-n haiducie
să-mi schimb anii putreziți în elegie

și-nflorind domol, din vară-n vară,
prunduiește-mi calea ta cea rară,
viața mea, vâslind în proaspăt humei umbră
peste simfonia nopții sumbră.

Panorul poetului

Manuscris din 1942, an în care avea în pregătire și lucrarea „Pictorul Aurel Băeșu, viața și opera lui”

Ad uxorem

Larg între noi e focul agrestelor lăute
de stele, cade roua mai grea și pe destin
albinele din iniști duc albăstrimi căzute
din limpezite suduri pe mânecar senin.

Ți-i trupul lângă slove, iubirea lor vioară
și poate sângele poemul de-azur sonorizat;
vom mai transcrie ore de profunzime clară,
câmpiile prezente prin basmul nichelat.

E arcuită umbra-ți pe brațele cuprinse,
ajunși în timpul jertfei învâlmurim chemări,
ecoul își revarsă mătasea serii – ninse
în țărături noi solstiții ne strigă-n depărtări.

Când zbor de stele-n rariști va bate, ne-om privi,
ne-om rătăci liturgic în ploi cu buze înflorate
nervuri de poezie vor curge-n noi o zi,
dar chipul tău va crește surâsuri peste toate¹¹⁰.

Divertisment

Prin basme genunchii se topesc și cresc subțiri

¹¹⁰ Publicată, ulterior, în „Bucovina literară” din 13 februarie 1944

miresmele ploilor întoarse din amurg
și ducem din verzile seve tristeți și-amăgiri,
cum frunzele în toamnă slovele rănite curg.

Nu trădăm laurii – și sucurile se varsă,
lăuntrică, colina amiază ioniană are,
pământul îi gustă cerul și-i ispitim întoarsă
coborâre peste cerbii poemelor și zare.

Noi, ore amare, întâziem prin cuvinte,
se ridică proaspete năluciri din buruiană;
aerene marea ne cuprind și sfârșim când nu minte
voluptatea campestră sub istovitoare pană,

dar ultima săgeată arcul ne-o aruncă,
în somnul ascuțitelor stânci se aude, se aude
ultimul accent, stăruind în străveche poruncă;
pasul și gândul, Doamne, la ce poartă bate? Unde?

Întoarcere în amintiri

Trecutul e frumos, când ne gândim la amintiri,
el cântă larg, înflorește inima cu semn,
umple dumbrava, potecile cu rătăcirii
ale îngerilor și în zare ne pune îndemn.

Cărei păsări urmă, să ne ascundem în șes
ca unii ce am fost zodieri? Evlavie și zăbavă,
odată cu luna culegem mărunț domnesc,
vin gheme deșirate stelele din slavă.

Ca unii ce plecăm mai departe, darul
în viciei și ornate frumos îl întărim,
ne strigă un glas interior – Dumnezeu – și îl scriem,
bucurii și alte medeane vom aduna la anul.

Acum, Stăpâne, mă vadă soarele cum mă închin la cânt,
am lăsat răni adânci în depărtare,
umbra-mi se dărâmă înapoi floare
și nemișcată pare cumpănă pe pământ.

Ci eram paznic ierburilor care m-au încins
ca drumet; eram zidit pădurilor cu frunzare...
doar autumnalele seri m-au învins,
acum cuiburile urmelor mi-au rămas clare.

Șes

Păstorii și-au limpezit pleoapele cu stele de pe
brumele nopților scuturate de stepe,

ciutura zorilor înflorită cu abur și lumină

cocostârc peste streșinile cerului închină;

stau de plecare morile cu înaltul
vântului, scuturând cu aripile dimineților cobaltul;

fețele dacilor, întrupate în port dunărean,
în ochi duc șesurile, înverzite magherean¹¹¹.

Fuga în anotimp

Înfloreau în ciuturi rădăcini de cer adânc;
fântânile arcuiesc sub cumpene pajiști noi și păunițe de aur;
gloanțe, razele soarelui s-au înfipt sub oblânc,
primăverii ispitindu-i răsăriturile-n plaur;

culoarea orizonturilor curge-n ochii dropiilor solemn,
hulubii, săgeți luminoase, se închid în zare;
unde rodul se-nfiripă din floare peste coarde de lemn
nuntă-n alb s-a ivit Duminicii sale.

Zorile

Zorii-n grâul copt ca altădată voievod trecură;
pământul răcoros crește-n priviri adânci o elegie,
aromele în curcubeu la ușa dimineților bătură
și-n prag de mănăstiri s-opriră-n liturghie.

În preajmă-ne, albinele în coșnițe topiră-o stea,
polenul galben se-ncuia din flori pe fluturi moi
ciudat ca într-un vers, dumbrăvilor trecea
decorul românesc pe umeri de ierburi și de foi;

pe părții noi se cumpănesc ciubere azururi rare,
cirezile scoboară ziua-n uliți brumării și merii
cu mâini întinse către soare fructul tare
îl leagănă-n cuiburi de frunzișuri primăverii¹¹².

Relief cinegetic

Beau apă cu luceferi mistreții din izvoare,
în staniști – struguri – cerbii lin coarnele închină,
curgând în gârle noaptea din negre minutare
apar orele legende cu pajură străină.

Mai cată știrbă zarea reîntoarcerea în vară,
în trunchiuri pădurețe tăcerea crește dreaptă –
cu stele la nojiță, urmând miros de fiară

¹¹¹ Suceava literară, 13 aprilie 1939

¹¹² Suceava literară, 13 aprilie 1939

pândarul fuga ciutei prin mîlul verde-așteaptă,

ci nu-i în faptul serii ne-nsângerata taină,
sub pasul lor copoii amurgu-ngenunchează,
poiieni de capre negre duc brumele pe haină
când glonțul flintei şuier prin frunze săgetează.

Reverii

Vezi, îți șopteam, stînd în verandă, spre munți
se târăște pâcla ca un șarpe suferind;
între timp, pașii noștri, străbătînd aleile mărunți,
au deschis zare versurilor ce se desprind.

Drept avînt mi-ai strîns mâinile într-ale tale,
apoi, sub frunzele ude, ca-ntr-o tulpină
ne-am îmbrățișat; stelele se prelungeau lângă sandale
de pe decorurile verzi din grădină.

Noaptea întregă a fost o logodnă. Râdeau licurici,
simple tăcerile ne-au urmat pentru toate,
poate-ți mai stau și acum petalele ca niște arnici
prin păr sau lacrimile sub pleoape uitate¹¹³.

Stampă

Luna de vară cerbii o sparseră-n izvoare,
razele prin ierburi creșteau aluviuni,
dealurile miroseau a grâu și a sudoare,
suna sub greieri somnul uscatelor pășuni.

Trăgînd cu carabina-n hultanul din trifoi,
jitarul își prinsese la pălărie spice,
aerul tremurase, luceafărul, așijderi – strigoi,
fântâna-și potrivea ciuturi ca să-l ridice,

dar zorii și-au pornit prin ierburi găzele,
paiul secăturilor blînd se unduia în albastre minuni;
din sat și-a ridicat calea lactee pânzele
și bivoli au ieșit prin suhaturi taciturni.

Banala pîndă

Din buruieni, pâcla îndată s-a ridicat ca un lan,
ne-om uni în toamnă cu neliniștea sălbăticiunii,
va rămîne soarele în asfințit sîngerat oștean
pocnetului carabinei sau inimii pădurii.

¹¹³ Revista Bucovinei, 1943

Prin hățişul de lumină al amurgului, cineva
ca o mângâiere ne va cuprinde în cinegetica gravură,
vom rămâne lângă somnul lui Pan, așa
abili mânuitori de arcuri sub armură.

Cum picură frunza ca o poamă! S-o privim
și-apoi pârguitul belșug și prolifica tăcere
îmi lipesc urechea de inima ta ce-ți cere
din rouă arnicii stelelor pentru chilim,

dar sub febre, vegherea e catifelată și dulce,
fuga ta – estivală pagină de ploaie în cale –
și astăzi, și mâine, ogarii sufletului meu n-au să se culce,
oh, demon dumbrăvilor mele, sub frunzele pale!

Pământ

Ne-a pus mâna Dumnezeu pe piept, pe buze,
dorea ogorul sub brăzdar destrămare și soare,
prier i-a mânat iezii albi să-i ciugulească din frunze,
pe haturi – semințele de porumb, cicloare.

Prin mireasma sucurilor ce au udat grădina,
suavele aburiri, sub ciocârlii vor rămâne veșnicii,
ne comunicăm din plante, sugând lumina
fiecărui deget, prindem apusurile păpădii.

Toată catapiteasma cerului e-o pleoapă spre munte,
de mari bucurii, ecourile – rândunea spre infinit
ale ierburilor săbii, nu mai știu căpătâiul țărnei sub frunte,
ne strângem zilele în glie, în izvor liniștit.

Totuși, mai târziu genunchii ne lunecă
și palma mușcată de tristeți, lângă orizontul căzut,
poemului ce-l scriem, acum, adulmecă, adulmecă
șoldul tău de pământ, prietenească trecere în lut.

Lanuri

Anotimpurile au călcat ținuturile pas cu pas,
obosite spicele clătinau coronițele de aramă,
greierii creșterii stelelor și-acordau strunele-n glas,
daruri lângă macii sălbateci ce se destramă.

Contururi melodioase de lebede au rămas în vânt
să le-mplinească miresmele, soarele le scutură lumina,
au băut din ele numai porumbeii fina
și galbena întindere de taine ca pe-un cânt.

Lanuri, lanuri, cine v-a țesut steagul către tărie domnesc?
Ridică secerătoarele alături obraji de pâine;
firave și leneșe dealuri, printre voi pășesc,

în oglinzile voastre mi-oi odihni tinerețea, mâine!...

Dar și-au arătat apusurile algele de aur,
tremurau în ele fructele, florile viitoare,
dintr-un fluier sunetele picurau coapte, tezaur
a cules poetul, vâslind limpeziri, pe buze – răcoare.

Pauză lirică

Și-a întins curcubeie fruntea, din călimări, spre buze,
ochii deslușeau grumazilor tăi rodul amiezii;
bătu din palme zâmbetul ca o micșunea între frunze
peste care va călca cu tălpi calde soarele livezii.

Lângă copilărie, inima e corabia prinsă de vânt,
ne-nmuier degetul în amintire și scriem poeme,
doar mai târziu spre cer ridicăm un pumn de pământ
micșorându-ne bucuriile sub ruginitele steme.

Peste ploi, peste luciul lor nichelat, dau în elegie
aurorile, când umbletul tău trece în vară,
nimeni nu simte reflexul din tristețea cărămizie,
încercăm pădurilor neliniștea din frunza amară;

se părea că orașul ne-a adormit visul, dar nu,
la urmă veni mirajul ce nu l-am știut,
pruncii privind tainic. Ne duru,
azi vom trece peste aniversarea anilor ce au crescut.

Perspective lirice

Ne mâna în vară neliniștea ca într-o violină,
tăia soarele frunzelor nervuri străvezii,
holdele ne-ndoiau cântecul ca pe o hermină
lângă umerii lăutelor, lângă degetele trandafirii.

Strângeau pleoapele cerul cu anotimpuri de poezie
și-n amintiri ne oglindeam cum lunecăm din tristeți,
sub frunte acele căii lactee furau din colivie
porumbeii avânturilor, rotunjite peceți.

Priveam. Apoi crengile de aur s-au aplecat în jos,
foșnetul gorunilor nu mai cheamă febrele cu săni în zbor,
mâini albe au aruncat coroanele, miraje le-au ros,
rar urcă palma peste aer și spicele din ogor.

Ne-au închis, în landouri umorale, buzele în flori,
toată surprinderea a crescut ca o lacrimă în gând
pentru izvoare, dansul dimineților nu mai e în nori,
în zâmbetul nechemat, alături de ierburi curgând.

Cursiv de amiază

Frunzele de brusturi cărau ozonul, lumina,
amăra seceta polenul și aerul dintre stupine,
să nu-și rănească palmele, treceau jucăușele albine,
păsările netezeau sub aripă neumblată grădina.

În urmă cresc zarea, în semne – seninul, apărare;
vânt cald îndoi genunchiul ierburilor spre zenit,
ridică o trișcă peste ploile crengilor cântec tocit
și cocostârcii – broaștele bălților cu ciocurile-n soare,

dar în golul din jur mirosea a pripor și sfarog,
potecile legănau în chenare tăcerea, amiaza fierbinte,
lanurile purtau pe umeri aureolele spicelor, cuminte
încremenea totul, din cer, în pământ, ca un polog.

Penumbră

Penultimul anotimp se irosește tăcut,
prin ariniști e o sinucidere moale,
seara a ajuns cu umerii luceafărul crescut,
câprioarele dau aburi pe nări rotogoale;

somnul plutașilor e lunar
până moare în foi de porumb bruma
și-n scoarțe de aur luna e un pândar,
apele au fața limpede acuma;

contururile pinilor țin pe oblânc lumina
sus, de unde spațiul începe ocult,
până plesnește sub coajă rășina.
Îmi iau inima-n palme și o ascult.

Nimeni prin arsele livezi nu poate veni,
dimineața începe cu peisajul cineget,
bucuria de-a putea încă trăi
o simte în stâncă numai acel prinț get.

Au pleșuvele steiuri limpezimi de urcat
și pâclele veșnică tinerețe pe ape,
lunecușul pantei un cerb l-a săgetat,
se apleacă Dumnezeu în prăpastie să-l scape

și-n el e ochiu-mi – trimite îngeri să-l culeagă,
unde mâna n-a măiestrit sunt numai flori,
apare toamna cu tăceri. Uneori
poarta ei ne e închisă întreagă,

dar priveghiul abia de-a deschis ploile;
se ridică mireasma fânului – aduceri aminte,
aș fi vrut să-mi pasc mai departe oile,
urmașilor mei să le faceți aicea morminte.

Verset de margine

Fața câmpului în felurite flori ne sărută,
fluietul inimă văratecă ne împrumută,
umbra codrului urcă-n ferigi și izvoare
ca o denie spre cer în săptămâna mare.

Bun mirositor, lucernele adapă zorii
peste care au coborât Iisus, păstorii;
feciorelnice, cătunele se trag spre soare
cu clăi galbene de grâu, în care;

au căzut și ciocârlii în clinul văii,
paznicii au gătit cu zgârzi noi dulăii,
Doamne, măreț pomii dau peste uluci
mere oarzene, cu mâna, dulci.

Ținut de scaune domnești, ascunde-n brâu
doinele pentru feciori cu chip de grâu!
Fag, nu tremura, români coboară
iarăși în voievodală țară!

Invitație pentru Eros

În ceasul turbure ți-ntinde arcul până la sânge
din pisc de iederi brumate de astre,
bruma a luat copacilor brățărilor, plânge
tăcerea pe noi ca-n romanticele castre;

din holde, după vânătoare, își ascundeau bucuria
ulii și șoimii la picioarele vântului
îmbătând ozonul proaspăt. Pe cărări nostalgia
zărilor năvălea din citoriile pământului.

Nu-și vor mai da mâna viclene sufletele noastre,
nu te va înconjura în țarini Pan pe lună,
râzând va prinde săgețile albastre
palma aceasta palidă și puțină, nebună,

și fluturând stelele, la urmă, pe bani crăiești
le-om schimba și-om cumpăra toată așteptarea,
pe umeri vom urca muntele ars de cerești
serafimi. Vom răscoli frunzele, zarea...

Să iubim

Să iubim nelămuritul din care vin culorile dimineții,
crini să te poarte ceasului târziu, zi pământeană,
lăcustele în șesul culorilor își tremură-o geană

cum se petrece țărml sub creanga vieții!

Cine a sădit bouri lângă pruncie și steme?
Ne adunăm plini de muguri și zâmbet, egali,
tot ce cântă dincolo de zări o să ne cheme
și pe frunți întinderi de stele pluti-vor corali.

Să iubim praznicul țarinei rodind în minuni,
amfora poetului și cana cerului oricui,
o, vom vedea peste culme granița poemului, imuni
întinde-vom brațele pământului!

E atâta cântec ce-a început să ne cuprindă
că satul și-a făcut cale de sprijin interioare luciri,
poamele dau miroznă, pruncii colindă,
prietenă bună mi-i floarea de vișini scuturând liniștiri.

Sacrilegiu

Stă licăr mlada legănând soare,
mă simt ca un porumbel vedenie umblătoare,
tremurul de pe borangicul inimii drag
cheamă urzeală bucuriei toiaș.

Când m-oi scoborî dintre curcubeie și imașe,
și-or ridica dealurile din echinoctii obrajii luminii,
mâinile-mi vor scâlta zilele lângă piscuri golașe,
turmele mi-or întoarce copilăria lângă sufletul tulpinii.

Frate, crugului luminii mi-i dat să-i fiu stăpânitor
și-n simbolurile pământului creator
ascult țarina ca pruncii în creșterea necunoscută,
ție-ți rămân holda și iarba peste coasă căzută,

închină-te satului, poleindu-mi jocul solar ca unui mire,
de-acolo m-am ridicat, de unde holdele au să-ți meargă-nainte,
seara arborii țin brațele pe umeri-mi a liniștire,
într-o zi vei bea și tu vinul slovelor fierbinte;

aceleași mușuroaie dau afară răsufletul pământului,
miez de zi se ridică peste morți, stânjenei,
mana lanului înainte merge cântului
să ți-o încingi șerpar, să o bei.

Jertfă

Ne-ntâlnim sub crengi de fag din profunzimi în cântec,
dulceața căii o culeg în sipet și în mâini,
în vis pe umbra noastră miruie luceafărul descântec
și sorb sub rouă mustul înălțimii din fântâni.

Inimă, cât urcă naiul adevărul de jos,

întemeind poetul din imagini viață, îi surâzi vicleană,
pe urmă degetele-mi clavir l-încearcă aducând prinos
asemenea unor buze de copil sub lacrima din geană.

Cresc versuri noi ca magi sub neclintiți cruciați,
în preajmă taine împerechem și ascultăm sălbatici,
aroma biruinței roade în noi ca plumbii nichelați,
scriind legende-n stepe, singuratici

simțim în jertfa ce-o să vie drumul dintre vise,
în primăvară suc crucificat, prin noi minuni
bem zarea dezvelită și dintr-odată ni se
răni brutal privirea de ultimii goruni.

Final

Pe glasul-mi urcă iar tristeți înaltele,
apoi dragostea-mi mare trecutului;
uităm încet curcubeiele cântului,
constelațiile nopților, luminatele;

buzele tale au închis comorile, Dona Clara,
nu mai știm anotimpuri cerești cum veniră,
cade-o frunză din creangă ca dintr-o liră
un vânt prin pădurea ce te-ascunde vara;

îți umbrește fruntea timpul stea ruginie,
stăm sub depărtări ce fug an de an,
visez iremediabil tinerețea vândută pe-un ban,
ceva ce nu ai dus cu tine adie;

pentru tine mai port cerul în palme,
din aurul toamnei batista îți flutur,
e un zbor leneș poemul din care scutur
o lacrimă pe ulucile visului ce-o să se darne.

Pentru cerbi

Mă învelise oglinda poemului cu aburi
stol colorat și-aud cum zămislesc minuni
ogoarele, pământul, poezii pe sub arbori
veghează pacea zilei de prin livezi de pruni

și cât se-nvăluiește trupul rănit de plâns în prag!
Mai știi în mituri scoica ce-a plămădit poem,
amiaza mea o-ncerc doar curcubeu, toiag
mi-a fost copilăria ce cu-amintiri o bem;

parcă mă strigă-un clopot și vreme țin pe mâini,
furnicile de rouă foiesc pe limbi de ierbi,
atuncea torn culoarea cu gura în fântâni
ce-ncinge visuri rare și stele pentru cerbi.

Privești

Ne bate anotimpul, vânturile
vor sfârși peisajul apusului aici,
în ochi o să-ți tremure zarea, avânturile,
din dragoste vom face toate cărările panglici;

curând ne va-mbia mireasma nopții vegetală,
un șal pe umeri pâcla va sui ușor
și nici n-om ști: culoarea de sineală
prin holde va cădea ca un covor.

Cum scuturi fruntea de flori ca pe-o oglindă!
Ți-ai domolit în sân momeala și ai râs,
tot cerul stăruia prea roz să ne cuprindă
așa ca pe-o amprentă-n bila de sacâz;

târziu, răsfrângeri de podoabă-n iarba udă
din cer vor curge, Pan ne va cânta,
va fi priveștiștea totală și o undă
atâtea seri trecute va suna;

în preajma noastră o să crească luna,
iar întunericul va șugui, când vom porni,
poate-om veni și mâine să vedem laguna
și-apoi pe toate-ntr-un album le-om scri.

Scrisoare

Atâta șoaptă, soare galben și mirat!
Îmi scutur pleoapele: ce nor urcă pe obraz?
Stau spaimile-adunate pe grumaz
ca un paing în plasa-i de pierzării răsturnat,

în juru-mi, nici o floare, nici un cânt,
ci ceruri mai posace, lor mă urc?
Se surpă-n mine înlăcrimații zori și îi asturc
și trist alunec în șuvoiul versului înfrânt.

Un altul va privi, descătușat din mine, ce îndur,
iar semne multe-or răsări prin lanuri fără rost,
acum e ceasul răstignirii și-adăpost,
vai, mamă, nu mai am nici un azur!

Respiră gozul, umbletul mi-i greu, de lut,
străin furtuna îmi surâde, mă desfoi,
mai bine-aș fi rămas în sat, la voi,
înalt mesteacăn de colinzi bătut

și, dacă-i mai presus de vrere, tot ne vom vedea
când încă-aici voi odrăsli-n albaștri toporași,

tăcut voi săruta sub slabi-ți pași,
o, mamă, mâna ce s-o-ntinde să mă ia.

Se uită ochiul în apusul tinereții, cineva,
la colț, își frânge mâinile fără de cuvânt; îi frig,
mai mult nu pot să scriu nici fraților și strig,
ușor porni-voi către cele duse: a umbla.

Versuri la oglindă

Când lampa proaspăt fruntea și-o ridica de clară,
de-alături ne pândeau misterioase oglinzi,
cu mâna-ți albă-ntinsă tu încercai să-mi prinzi
din ele iubirea-mi nouă și cântecul – o pară;

cum de pe-album trecutul creștea o verde mladă
noi ne priveam pitici în Marele Ascuns,
tu-ți apărai cu ochii o șoaptă, un răspuns,
în timp ce râsu-ți simplu stătea mai-mai să cadă,

apoi trecuse luna printre ferestre plânsă,
umblai să-i prindem nasul ușor de-o cercevea,
doreai din iedera de-afară un strugur și o stea,
o frunză roșă mică, de bolta-naltă prinsă...

Acum zâmbește lampa și gramofonul cântă
și pe fereastră luna se uită, numai eu
aștept să cadă clampa și pasul tău trofeu,
când sufletu-mi, prin versuri, zadarnic se frământă,

în stihurile-acestea ofranda-i pentru tine,
îmi pipăi tâmpla-ncinsă, îi seară iarăși, iar
cu pași mărunți pendula însăilă beteală
și pentru noi, divanul cu moliciuni – terține.

Să-ntindem șahul

Cum ne plăcea să scriem tulpina de mesteacăn
cu numele tău – Lia – râdea ca un obraz,
suna în ramuri frunza ușor ca pe-un grumaz
mărgelele, și seva țâșnea la loc un cearcăn;

ne mângâia răcoarea pe tâmple primăvara,
întinsul ierbii pasul îl cuprindea drept preș,
apoi am stat sub cerul înalt ca un cireș,
a curs pe noi apusul mai galben decât ceara.

În clipa-aceea aburi brumară fruntea cântec
ce ne urca colinda în ochi și-o atârna
de triful unui fluier ce aeru-l broda,
iar seara-și rostea simplu păuni ca-ntr-un descântec;

seara de-atunci și-acuma pe buze mi-i paharul
și luna-mi este vinul în palme picurând...
Să-ntindem șahul, umblă prin prunduri murmurând
pârâul și spre stele mai face semn pândarul!

Acord ultim

E mâna ostenită, grea,
cade trecutul apăsător,
mereu, mereu scurmând nemărginirea
cu spor;

cât scriem și punem sfârșit
peste timpul statornic,
fruntea de toc ne-am lipit,
inima de ornic.

Versul legănat e ca neaua,
albastră pana mea plânsă:
lunecă ziua, steaua
stinsă

mereu, mereu scurmă nemărginirea;
ale cui vor fi zorile,
ultimul repertoriu-l scutură privirea,
viorele?

Plimbare

Pieptiș curgea ozonul din brazi ca o licoare,
mergeam pe strada goală în anotimpul nou,
lumina-ți cosea frunze și raze pe tricou,
un cântec de flașnetă tăia tristeți amare;

trecea căldura gărlă pe sub ferești spre tine,
în brațe-amiaza moale o dezmierdai pe-ascuns,
îmi arătai argintul pârâului străpuns
de bolovani și grele pafale de sulfine.

Treptat, treptat, pădurea ne-ademenea cu-o boare
și sânii-ți urcau drumul spre umbră inoportuni,
să ne grăbim – ai zis – simțeam în arbori bruni
și-n iarba crudă-o carte cu strofe de răcoare,

apoi am stat, un nor își tot rotea povara
și ne-am ascuns cu mâna de-un fulger ce juca
privirile aprinse, va fi iar vina mea,
ne-nfiora pământul, o floare mică, vara?

Dar murmurară stropii încet ca o părere,
fruntea-ți lua azurul ca-ntr-un fular din munți,
altfel era lumina ce-și scutura pe punți,

pe noi ca dintr-un fagur bobیtele de miere.

Să strângem înserarea, pe-acolo ne-am întors,
râdeau copacii tineri, glumeau necunoscuți,
ne-ngemănam în palme ca-ntr-un pahar tăcuți
și florile, cuvinte, le semănam pe jos.

Singurătăți

Singurătăți – zăvoare noi,
cad frunzele încet, se zbat
strident, apusul arde-n sat
și arbori goi;

acuma hai pe-alături pas,
prin miriști pasc neliniști șir,
porumbul pipăie-n delir
apropieri de glas.

Noi, singuri – cicălitoare urmă,
departe zarea ne așteaptă:
un curcubeu? Cu mâna dreaptă
trecutul scurmă,

tremurate ore, au mai rămas
frunți șubrede cât le cuprinde,
sub pleoape lacrimi plutinde,
acum hai pe-alături pas!

Sub cerul plumburiu

Dă toamna-n pârgă – nu uita,
bat frasinii din pinteni,
la porți mesteceni sprinteni –
un ultim cer de peruzea.

Ieri inima cânta, un porumbel,
azi în ecouri biciuie tristețe.
Va coborî-ntr-o gară tinerețea,
un imn de violoncel?

Mă lasă-aici cocorii mai înalt
ca o duminică nedescuiată și târzie,
un clopot grav pe cer cucernic scrie
mai rar cântări de psalt.

Cu trupul rezemat de gând mă pipăi,
măine tăceri vor zbugui-n caiete,
brâu lung luceferii vor coborî-n carete,
se vor plimba prin văi.

Pe visul meu se-nalță umbrele de-apoi,

nu-i lună să-mi împlânt în ea cuțitul,
deschide-n mine largă schitul
cu frunze ofticoase roi.

Lărgind hotarele plecării, voi pleca,
fiți lăudate, dimineți de toamnă din cuprins,
cu brațu-mi arcul veșniciei l-am întins
sub cerul plumburiu a săgeta.

Eu te aștept

Te caut, te cânt între păcat și soare;
prins în talazuri de lumini se adâncește
poemul sprijinit de muguri ca o boare
și dulcea bucurie fecundată crește.

Mi-ai dăruit neliniștea, mă scutură pe jos,
de ceasuri lungi cătam în luminare slava,
sunt piatra ce lovise toiagul lui Hristos
cu sunet lung și-asemeni cu otrava.

Când ies în câmp mă-nveți cum curge seara
și eu te văd cum te înalți în ram
și-a flori zâmbeste drept fantasmă vara
și înserarea s-a lipit de geam,

iar eu te-aștept de-atâta vreme, Doamne,
cu pâinea unui vers în două frântă,
deja se-adună în panere toamne
din noaptea ce mă muștră și se-ncruntă.

Mi-i pasul tânăr, dar nu ies din casă
și nu pășesc de-a latul anotimpul,
ci strig în noapte ca și cum nu-mi pasă:
Priviți, în zare s-a ivit Olimpul!

Azi

Oi fi rămas să scriu tăcerea ce-ntârzie,
or fi strivit regrete pantofii mei pe drum
sau vântul prăbușise tot cerul pe hârtie
doar încălcind prin ramuri perdelele de fum?

Iar bluza-ți dantelată, prin anii luminoși,
pare un zbor în freamăt molatic și încet,
un corn păși ecouri, niște tufani stufoși
îmi urcă-n piept speranță și-o spulberă regret.

Azi peste văi o seară mai gravă se pogoară
și cât de-aproape cerul de palme ne stătu!
Un gușter verde cheamă o rază ce-o să moară,
în care-ți spălai mâna și răsetele tu;

eu voi strivi urâtul, ușor voi rupe arcul
cu care-am ucis vara ce n-o priveam ca azi,
e poate amintirea mai vie prinsă-n țarcul
în care am strâns soare și zorii mei nomazi.

După despărțire

Cine ne-ntâlnește nu ne mai cunoaște numele,
ne prindem de sat strâns cu amintirile cât plopii,
orașul și-a lăsat pe-această pagină urmele,
ne vor cuprinde tristețile străvezii ca stropii;

tu nu vei mai deschide cartea-mi cu teamă,
melancoliile mari le-au cotropit urzicile, pirul,
încetul cu încetul cireșii mei de aramă
și-or pleca ramurile, strivindu-le delirul.

Mai știi, căutai un acord ușor; împreună
am stat alături în grădină tăcuți, e demult,
a curs pe fețele noastre rășină din lună;
pentru ce-a fost, mereu te ascult,

apoi ai plecat, limpedele cânt nu te răpuse,
în aer e atâta durere că mă tem să o știu,
singur nodul gordian al răbdării deasupra-mi stătuse,
te-am căutat în dragostea cea mare târziu.

Cui să pun podoabele ce le mai țin (o floare),
tu nu vezi, tu nu auzi bucuriile în care te simt,
stau și beau bolnave raze de soare
mire neales sub clopotul inimii-ți strâmt.

Inorog

Șerpi și mătrăgune amărui îi urcă din pământ,
amiaza licăre de raze pe copite, sus umbros
foșneau pe el frunzișul pădurean și iar din vânt
cu dinții albi mușca azurul luminos;

pândea apusul șovăielnic ca să vină,
din sihle lunecau printre ferigi izvoarele,
totuși genunchilor le gâlgâiau dorințele și-n tină
era înfipt ca o săgeată soarele,

dar în amantul vârstnic, fluturând uitat
frumoasa patimă, era un cântec mut,
conturul ciutelor îl obseda ciudat
cu zvâcnete nervoase și lovituri de cnut.

A fost o goană oarbă și parcă îl mai doare
mlădița ce sub pasu-i neștiutor se frânse,

când inorog fusese și inorog se stinse
în cea mai inutilă și oarbă înserare.

Mesaj pădurean

Cerul l-ai gustat ca un olar, când îl săruți
pe frunze și-ți saltă inima luminată-n slavă,
culmile pe umeri suiau necunoscuți,
arborii elegiaci, pe tâmpile, o dumbravă;

înainte cade toamna-n veșnicia în ropot
și în țarcuri crește aurul ce-n ramuri curge clar,
voluptate răsărea în albăstrimi un clopot,
trecea amărui din flaut sunetul sprințar.

Făt Frumos spre satele păcloase arcul și-l încoardă,
alergau pe după cerbi frunzarele și fu mai iute
moartea, pornind o ploaie de ecouri ca o hoardă,
măgurile-n hăuri – struguri de-alăute;

târziu și rătăcind în câmp, se dăruie azurul,
tăcerea-ngenunchea în jur cețos și fu furtună,
pe obraji ciutelor se prelinge un picure de lună,
dar versul și-ncheie lângă știubei conturul.

Bucurie matinală

Dimineții frunzișurile îi culegeau răsuflarea
ritmată în taler de primăvară melodios
și-i turnau năieri din albăstrimi marea
întindere de cântec tot pe apă în jos;

printre trestii chiotul brumatelor ierburi suna,
nimfelor mânjite cu humă le râdeau ochii uzi
și-n grumaz, vânătoarește, aerul bun dezacorda
laude sub pașii faunilor mătăsoși și cruzi;

erau pe dealuri păcloase zărilor, dar scumpe,
și iar zvâcneau fumurile la stâne pământului,
treceau nourii rozi, ascultând cum le rupe
înălțimea muguri de ploaie vântului.

Cursiv de taină

Se făceau de brumă culorile dimineții-n păduri
și ecouri luminau cerbilor ochi de iubire,
umbrelor lor aduna aburii lângă scorburi,
le băteau cimbrurile ude-n copite subțire;

în trupul lor soarele liniștea frumos

umbrele și lutul căpăta suc dulce de poezie,
degetele-mi urcau minutare sub vegetalul lucios,
primăvara dormea și-o ploua seva amărie.

Priveliște

Unde e mâna să le culeagă tăcută?
Iisus trece tulburând în panere rouă,
fumegă mușuroaie ca un stup, căzută
ridică iarba mirozna crudă, nouă;

au lăsat pașii treceri printre stamine,
în platani sună vânt de câmpie, se lasă
peste văi polenul stelelor senine
ca o aripă – strânge ochiul priveliști acasă.

Inscripție pentru poem

Vă întâmpin cu aburii ce izvorăsc din pământ,
știu cerbii să treacă prin ei, să rămână,
mă uit: mi s-a dat să port în mână
pană ce scrie în flori cu azururi și cânt;

sub condei viața e carte cu soare,
lăutele dau bucurii necântate, în noi
poemele pribegesc pustii ulicioare,
culegem tristețea și le aruncăm înapoi.

Toată întinderea poemului în paner o adun –
căutam ramurilor taler de lumină,
fiarele intră în pagini și-alături, mai bun,
rămâne chipul poetului ca o stamină.

Cât e de departe sfârșitul bătut în promoroacă,
doarme-n lacrima pământului la fel,
verde ca ploaia ce curge pe el,
încă n-am întins arcul și luceferii se joacă!

În urmă-ne pășesc capricioasele stele,
copacii roșcați, păsările – câte nu mor,
slovele zboară totdeauna deasupra lor
pleoape de smalț, subțiate-n elegie perdele,

și iarăși fruntea va adăpa-n caietul albastru heruvimi,
toată vigneta liniarelor pânde va fi un cristal,
mâna se va întinde după febrele scuturate de înălțimi,
lângă poarta visului nu va mai fi nici un mal.

Vignetă

Căzu bruma printre flori ca o lacrimă-n batistă,
târziu vegetalul și-a culcat pleoapele,
în palme nu-mi mai jucau iezii razelor de ametistă,
singulare frunzele nelinișteau clapele;

erau apusurile gălbui reflexe degetului arcuș,
prin apa lor cu miresele câmpiile treceau în elegie
când mării lor destinderi Pan, în urcuș,
le-a repezit din flaute cântecul în tărie.

Acum pentru meșteri dieci litoralul suie-n legendă,
privim cântecele alături de stelele ce le luminau,
pe luciul lor scriem ca-ntr-o agendă
amintiri despre țărnițele pierdute, ce ne furau.

Pasăre rară

S-au încovoiat trecuturi lunare spre sud,
ochii, nechemați pândari, aruncau florilor priviri,
iar ținutul lor era aidoma unui smalt crud
lângă dropii risipite leneș pe amintiri.

De ziua ta, logodnică, inima era stea și piculină
și lirica linie a trupului dădea în rod,
alături versul deschis era o lină
și calmă dimineață în trecere spre nord;

mă priveai cu soarele înșirat în mărgele, la gât,
cu acele prelungi umbre – gene ca niște peluze,
ne-am ghicit în noapte inima deschisă, atât;
pasăre rară, ciuguleai cuvintele pe buze.

Faunul rănit

Dormea sâmburele dorinței în volute de gând,
inima-i aștepta ferestrele deschise ca pe o carte,
sub porii trandafirii trecea sângele blând
alături de somnul de patimi și moarte.

Marea dumbravă obosită îi era o amintire
și-n izvoare sâni nimfelor, opal de tristeți,
prin crengi strune subțiri amiezile răsfireau fire
de raze gălbui, înveninate săgeți.

Căuta faunul cu șolduri sângerânde în umbre visul,
suia în el dansul neliniștii ca o durută pândă,
mâinile-i zvâcneau de bronz precum frunzișul,
apoi pacea din jur îl lumină ca o oglindă:

cineva i-a închis ochii lacrimilor sub jugaștri,
așteptau mugurii cornilor coronițe de păvădii,
pe unghii roua înflorea bănuți ca niște aștri

și umerii – arcuri deschise – săgetau bălării.

Singulara euritmie

Caută ochii lacomi umbletul anotimpului în grădină
și-n florile fecundate pașii trecutului îs de pluș,
în semnul lor amiezile împreună lumină
ca pe-o cotidiană lăută nostalgii în urcuș.

Peste cer hultanii seamănă dezacordată trecere
alături de plopii înalți, sulițați în câmpie,
fiecare vis își are rădăcinile în creștere,
zarea le-ncinge pe toate ca pe-o jucărie.

Lângă holde satul e ca un leagăn cu heruvimi,
să urce pământul vegetalul așteaptă secerătoare,
din clorofile palma mea clătește înălțimi,
ținut bucovinean pentru poemele viitoare.

Va fi sângerarea ierburilor rotundă pleoapă
și de mari bucurii tilincile vor colora fiori,
ecoul slab va călca pe pomeții dealurilor ca pe o clapă,
alături vom întinde mâna după lacrimi și sori.

Visează Pan sub febre

Porumburile îi arătau coapsele fine,
suspînul vegetal îi potrivea somnul pe priviri,
tristețea ca o garoafă stătea lângă sine
și-n palme – cerul cu fermecate oglinzi, limpeziri;

încins cu iederii, toamna, pe șoldu-i se legăna
spre cântul său, zămislit în durere,
căuta Pan pe clape nevăzute de flaute, îngâna
părul iubitei, sâni în halucinantă vrere.

Plângea. Din copilărie cunosc pânzile dulci, afânate,
stelele îi înțepau pleoapele de abanos,
febrele creșteau în sângele-i cald înspumate,
extazul cules dintre ierburi umed, melodios.

La ceas de noapte pâclele-l liniștiră în trup,
mâinile lor păreau de femeie. Adormind
luciul lor mat i-atingea buzele arse,
zâmbea acest zeu pădurean, în miriște, suferind.

Intimitate

Loveau palmele-ți aerul, alungând ciocârlii,
frumoasa amiază albă până spre munte;

noi duceam pe umeri poemele dintâi,
inimile luminau poteca – o punte.

Veni primăvara, apoi, prin fiecare geam, liniștită,
senină, tare ca o carboavă nouă de argint;
fruntea-ți urca panta florilor grăbită
cu crengile întinse în albastrul vânt.

Priveliștea aceea era de prin plante, din trup
anilor noștri mirosind a lucernă când plouă;
alături, Dumnezeu ne retezase câte-un stup
când culegeam amintiri calde din rouă.

Târziu

Dar deschizând anii tinereții, nu mai eram mălini,
așteptau degetele patima închisă lângă tine,
umbrelul nostru se strepezea prin grădini
căutând freamățul frunzelor lângă tulpine,

iar glasul tău era o cortină nepătrunsă, feericul,
nestatornicul; un șarpe printre frunze, priviri;
atunci mi-ai întins inima. Întunericul
ne logodi între ierburi buzele cu liniștiri.

Acum micșorăm zenitul în noi și în vise,
palmele așteaptă mângâierea, ochiul tău scrie,
toată încăperea din mine are uși deschise
și zborul înalt are aripi de feciorie.

Pentru parcul singuratec

Căzu soarele-n parc vertical ca în mine,
muri apoi ca o lacrimă în vârful degetelor de pluș,
pe alei picurau frunzele pline
de sânge. Ochii nu mai stăruiau în urcuș.

Nici un glas. Nici o melodie uitată pe buze,
ascultăm greierii, tristețile orelor subțiri
ca o trecere în moarte; umbrele ample, ursuze
cădeau în noi neliniște și rătăciri.

Toate stelele loveau șoldul Dianei ca un lan,
uite: mâini tainice surprind înfiorări de jale,
veni duhul veșnicului octombrie din an,
prin răspântii – brumele cu brațări în basmale.

E parcul ostenit pentru mersul nostru pe cer,
pentru deschiderea verandei cu lampioane și muzică;
inimii îi întind o mână. Ca un semincer
gândul prin el îndoliat lunecă.

Treceri inițiale

Noului poem munții îi dau contur de metal,
diminețile-i fac peșteri de carmin în inel,
ne rămâne zâmbetul sufletului în cel mal,
în ochi aerul se topește ca un cercel;

frumoasa haină a zilei albe cade,
albinele grăbite ispitesc în poame,
numai cerul și-a-nălțat pe umeri arcade
lacrima, lumini cizelate-n marama.

Mai departe nu-i primenire-n livezi nemărturisită,
scobită-n roci, fântâna e oglindă spre țării,
ne doare ca o rană tinerețea irosită
și nu pricepem totul scris în stihii.

Azi trecutul crește-n câmp în gluten și claviaturi,
genunchii – în adâncul ierburilor: inițială trecere
și auzim tremurul stelelor în frunzături,
pașii culegând în snop potecile, secere,

dar coborâm, coborâm din amintiri și chemare,
din fiecare slovă fruntea-și deschide ferestre spre mers;
așteptăm caretele somnului pentru călătoria mare
și vitralii arse de soare pentru vers.

Relief

Îmi zâmbește copilăria de departe,
știu că poet vestit n-o să fiu,
mi-a coborât luna reliefuri în carte,
prin vis umblu de mână cu cerbii, târziu;

sub pleoape-mi înfloresc lanuri de cicori
sărbătoare tăind, surâsul din ele coboară,
îmi vine să m-acopăr cu frunze, frați cocori,
să nu simt urzicile țanțoșe cum mă-mpresoară.

Am stat ca o săgeată-n arc și în cap de vânătoare,
pe ram un porumbel și nopților pândar,
mătase de porumb – poemul, din ulcioare,
sub frunte-mi șugua și galeș, ca un har.

O, sfântă zi, din pumni te beau și-o să rămână
tăcerea o melodie, singura a mea;
eu, de-am cântat femeilor frumoase, în țărână
mi-oi prohodî pe cea din urmă stea;

nu îndrăznesc ca să mă-nalț prea tare,
atent mi-i pasul după carul anotimpului în tăpșan,
extaz: pe o lespede de piatră grăitoare

voi scrie despre Baci și Streinul an de an.

Reculegeri

În cui, o pușcă, un corn de praf – tezaur –
și amintiri vâdate cu-un pumn de-alice numai,
pe sub ferestre apusu-și rotește evantai
penajul ca un uliu, ca un păun de aur;

pe poliță, trecutul adoarme-ntr-o vioară,
iar se cobor din stampe Domnițele, nu vrei
să-ți prind din taine grele urechilor cercei?
Ușor pe ramuri noaptea plâpândă se coboară.

Ne fură gânduri luna; privim, vorbim de noi;
mireasma dulce curge de prin gutui mai densă,
apoi pe fiecare umăr ne-apasă o imensă
și turbure beție ce cade în șuvoi.

Stăm în tăcerea-adâncă cu lumi patriarhale
și ne privim prin cadre buniți, o clipă-n drum,
când ți se zbate pleoapa și-ți potrivesc postum
poemele, inele pe degetele tale.

Cum stăm așa, pe uliți trecură care grele,
iar merele din ramuri cădeau prea coapte jos,
un greier de pe prispă ne acorda sfios
tăcerea ce ne prinse de suflete zăbrele.

Grădina amintirii

Cuprinde-n șipot creanga de rouă tot cerul lăicer,
merg vișinii la uluci cu pruncul nou născut,
iar din palici bea vara și lângă ierbi fălcer
stă drumu-n rai – o pânză – pe lângă sat căzut.

Seara, când mersu-i lin, o mână o întinzi pe umbre,
inel pe dinăuntru te-ncinge-o mladă-n zori,
ochi ceți subțiri răstoarnă, miroase-un măr în dumbre,
bazine de livadă – găteala albei flori.

Lovești și te lovește o lacrimă-a iubirii
și-n palmele căuși păstrezi o febră grea,
e-atâta spațiu luciu că-i tolănești neștirii
pomeții poeziei ce dormitează-n stea.

Ci ore mari, verzui, mai cad fiori spre sud
și podul meu de treceri se urcă-n smalt și-n vad,
e amintirea care mă fură mugur crud
și-n amintire, satu-mi zvârlit pe deal smarald.

Incursiuni

Vara dogorește în culmi extreme,
de am scris-o, în plaiuri carpatine o să ne cheme
legendele și-aromitoare spice: bucurie,
după obiceiuri vechi purtată-n năsălie;

lângă brazii înalți, cerul suie mai sus,
rouă bună zugrăvită-n ierburi au pus
să-și clădească copitele mici iezii
și Iisus picioarele din fruntea amiezii.

Netezesc palmele mistic lumina, ogoarele,
ca un strigăt sucurile mărturiseau frunzarele,
munții ne băteau cu aripi de transfigurare,
tulnicile erau înainte-mergătoare.

*

Stau în staniști turmele și-n aburi grâul,
țara în șes coboară mai departe; pe trepte
dealurile melancolizau în frâul
albăstrimilor ce iradiau razele drepte.

Ulii năruiau fântânilor din evantalii
umbre; mirosea a pâine coaptă afară;
caii urmăreau în nări și-n talii
rogozurile verzi până-nspre seară;

ne-am întors apoi din peisaj peste imașe,
sufereau eflorescențe amintirile prin ani;
așteptam căderea lor în pățimașe
praznice, la umbre răcoroase de platani.

Contur pastoral

Sunau în coase holdele spre moarte,
soarele le desfăcea zărilor;
scutura pomii fruntea, departe
ne ademeneau cărările.

Cresc fructele ca stelele în rouă,
jocul spicelor se înscrie în lumină,
e dulce imașul, stelele cad când plouă
și anotimpul se face ca o grădină.

Seara, când ciocârlia se legăna,
tălăncile sălășluiră câmpului ultima chemare,
cireada cu mugete scurte iarba lăuda
și văcarul chema în trișcă sărbătoare.

Cu gâtul ridicat, cumpăna fântânii coboară în lan,
poate porni mai departe; s-a închis,
dar urcară păcelele pe dealuri cu pândarii colan,
apoi căzu amurgul, peste zare – un vis.

Joc floral

Stăm în față și visăm și ne privim,
mătăsoase frunze șuruie pâraie de lumină,
ochii își încearcă zboru-n ce-o să fim,
dimineața se deznoadă albă din stamină;

brațele coboară după șerpi în amintiri,
dincolo copacii stalactite cresc ca niciodată;
umpli cu năluci privirea-mi și porniri,
umbra printre ramuri te arată.

Simt prin sihle o surpriză, stau împotriva
joardele mlădii, sălbatecu-ți contur;
cade sub picioare iarba stivă
și mireasma dintr-un sipet de azur;

cât știu că jocul e așa, se-ntinde amiaza,
vom rămâne drumuri și drumeți;
zvâcnet urcă pajiștea sub noi mai trează,
sună frunza-n seminceii beți.

Spaima satirului

Prin joarde verzi pupilele-i istețe
adulmecau din unde torsul feminin,
sub tălpi, prin coapsele pietroase și iubețe,
fiori prelungi se-nvăluiră și suspin;

urzicile-i șfichiuiră simțurile variu,
juca în șolduri și sub bluză își strunea
sângele, când nimfe aurie lună, straniu,
cu sâni albi în luciul apei o spârgea.

Halucinarea îi mânjise trupul cu nămol,
de unghii lungi se zdrențuiră ierburi și-n brâu
tăcură flautele; ogarii sluți scăpară din ocol
și-i mirosiră urma-n sihle, spre pârâu.

Când spăimântat, uitând de pândă, se făcu o goană,
râsul stăpâni în urmă-i prin prundiș,
un diavol mic dădea în urma-i tifle și răstoarnă
în scăldătoare o piatră din tufiș;

căderea prinse apa-n cercuri s-o vibreze,
în sălcii încornoratul se huța în leagăn vântului,
în juru-mi o eclipsă-ntunecată; în paranteze
jilav curgea în șipot aerul pământului.

Renunțări autumnale

Vom mai dori lanurile, luciul lor de opal,
de atâta drum s-a lipit de buze spațiul astral,
se apleacă cumpăna zorilor în colină,
pentru ultima revedere palma flutură lină;

pe urmele noastre plantele ridică creangă de măslin
până-n amintiri; e desfrunzire mare
și ciocârliile nu mai urcă în soare,
cade și-anotimpul acesta plin de venin.

A trecut pe sub apele norilor zborul cocorilor,
se-ntind brațele brumelor florilor,
mai târziu pleopă de putreziciune pe pământ,
de atâta mucenicie plopul nostru e un sfânt

și semn de bucurie ne e dat; țarina-i moale,
Iisus trece binecuvântând-o sub sandale,
morții au ochii dulci, prin spicele uitate
numai lumină și bunătate.

Echinoxul de primăvară

Lângă echinoxul de primăvară stăpâna
somnia – subpământeană uimire;
divinitatea mocnea în păduri primenire
și nimeni nu o știa;

fulgera rocile, se înălța spre cer ploaia,
ispiteau crengile aerul subțire,
peste frunze cădeau fire
de genuni, în scoarța fagilor bătea ghionoaia.

Pe o buturugă, Priap, tacticos, din argilă
aduna colțul ierburilor ca pe o beteală tăinuită;
lovind cu piciorul lutul din târle, într-o clipită
dulăii prin prunduri i-au furat urma juvenilă;

veni apoi pe dunga dealurilor soarele,
treceau mieii pe sub tălângi floarea mai plăcută,
pârâul mirosea a crudăciune stătută
și nu-și slăbeau din ochi păpădiile pripoarele;

dar până-n răcoroasa amiază jucară fluturi,
în urmă pogorâră nori negri prin ogoare
și au căzut în binecuvântate spice de izvoare
stropi grei de apă, pe pământ, în ciuturi.

Pruncul

Brațele-i cer cunoașterea dimineții,
degetele trandafirii sună clopoței sub pleopă,
părul bălai ca spicele se face inel
și luminează trupul plăpând ca o apă.

Ori te visez ori te am, prunc și copilărie,
mă rog stelei să te adumbrească de sus,
purtată bucurie închisă supus
în sandale albă și catifelată pălărie!

Ai să crești, pe urmă vei purta smerenie de om,
gura va căuta pământului notele-n vioară,
o să-ți sărute ochii de căprioară
cărarea lungă umbrită de pom.

Ai venit la noi mirat,
unul câte unul, anii vor zbura în cer;
e slobod de pe acum să-ți arăt în semincer
toamna și marginea ogorului arat?

Tainic ai să te revanșezi; frunzele-ți or să se desfacă,
are să calce pasul tău furtunos și lin;
cad lacrimile; cu dinadinsul parcă
au să-mi crească aripi de vultur din senin.

Compunere

Încalță-mă, suflet, cu pașii de început,
ploile dau jilavului pământ must dulce,
palmele-mi ridică, în apus și în răsărit, din lut,
după zăpăsi cu Duh Sfânt, o cruce.

Îngenunchez și-ți sărut țărâna, Suceavă,
stau bourii iarăși în glia mănoasă teferi,
seara, când a ajuns luna în slavă,
apleacă-se creanga cu zurgălăi de luceferi!

E atâta cântec ce a-nceput să ne cuprindă
că satul s-a făcut cale de sprijin,
poamele dau miresme, pruncii colindă
curat ca floarea de vișin.

De urc dealurile țării, începe cerul
și jocul iezilor flutură porumbel ceresc,
apele mari dau culcuș de hotar, fierul
pentru întregul neam românesc.

Spic uitat

O fată își apleacă mijlocul pe aspra-i rădăcină,
pornesc prin aburi ciocârliei, dar după ele
veni apusul, palid sângerând; a cimbrului lumină

căzu și-un cântec peste pieptul lor – măргеle;

îi cată spicului iar umbra umerii să cadă
și stelele se zbat prin rouă și-orizontul gol
prin miriște alunecă drept zeu cu ciuf de zadă,
prin aer șoimul duce norii rostogol

și-n urma lui, curând a fost o vale,
creșteau sub el noi sevele-n ciorchini,
ca-n mlada ce-a străpuns țărâna moale
în boabe tăinuiesc alte tulpini,

dar hatul ca un cearcăn s-a pus la căpătâi
ca să-mi gădesc odihna în roditoare glie,
mi se topesc genunchii sporadici și târzii
în stelele de sânge și-n noaptea ce învie.

Recital

Fântânile duc luminiș din cer și din flori,
apele adună în scoarțe clare infinituri,
sub chipul cerbilor urcă bătrânii priori
diminețile de sub norii depuși în clituri;

aripa vântului reflexe dulci încă mai udă
să-ntoarcă-n muguri cutezătoare priviri,
din pleoape verzi numai frunzișuri sună,
în lacrimi – rouă caldă pe-amintiri.

Tu uită-te cum se adapă cerbi cu soare,
ștergarul câmpului desface-n curcubeu grădini,
pe botul lor mai urcă-n cer lumini
și cerul e o floare ce înfloare.

Apolonica

Câmpul și-a încins în zori lumina,
vara e albastră și ierboasă,
feciorelnic pe glie crește grădina,
holdele-și împlinesc fructul sub coasă

să pornești cu frunzele printre stupi,
nucii leagănă în nori dimineața clară;
ursit cărărilor, te înalți și te rupi
ca un pai ireal de secară.

Copilăria-i dulce ca un semn în șes
culmile în corn de vânătoare te-ndoaie,
apele mai mari nu te-au cules,
soarele iar duce zâmbetu-n păstaie;

azi drumul tău de pace e lunar

și în sân te plouă rodurile lin din slavă,
umbră ți-am căzut cu sucule amar
care cântă sublim prin dumbravă.

Fă-ți culcuș în pământul mănos
și dormi cu luceafărul pe umeri tulpină,
adio, adio, simt zvâcnind inima; umbros
mi-ai așteptat dimineața să-mi vină!

Penultimul anotimp

Băietanii erau aproape cu praștia de stele,
curgea polenul ca o ploaie în câmpie,
din neguri o vulpe trecu colina stacojie
și-n ierburi pădurarii fugăreau ciutele mele,

apoi de sub ferigile ude bursucii intrau în păpușoaie,
de om amiroseau aerul pe drumul cerului;
se prelingea gâlgâind fluierul oierului
peste otăvi ca o lunatecă văpaie;

dar vârcolaci au furat tăria somnului din lună,
s-au abătut pitpalacii-n lanurile grele,
fu vremea calmului nemărginit; a bună
astrucau turmele roua-n măsele.

Vegherea și-a coborât de pe oblânc zeghea moale,
ceața s-a oprit lângă chipuri firidă,
singură seva își continua frumusețea lichidă
în penultimul anotimp agale.

Mama poetului

Aerul fâlfâia în vână albastră pe drum,
brațu-i urmărea semnul crucii în neștire,
sunetul goarnei tremura prin lanuri subțire,
înainte era o mare de oțele șerpuiind ca un fum;

mâna mototolea batista, buzele – plânsul,
lângă companie, a rămas mama unui țăran;
hulită de comandant, nu putuse ajunge la dânsul,
fiul ei pleca din Cordon, cu război, la Akerman.

Îl vedea-n Rusia, pe colina altui pământ depărtat,
sulițele soarelui prăfuite îi împingeau amintirile-n trup,
din urmă o ajunseseră chesoanele grele, lacrimile:
Hei, femeie, nu plânge! Iată, fiul tău!, i-au strigat.

Dar Dumnezeu i-a mângâiat locul inimii pure,
Maica Domnului i-a șters ochii ca unui copil,
pânțelele supt nu mai încerca s-o supere,
pânțelele care a dat câmpurilor țării un copil.

Și-atunci fanfara a închis din aripi dulce,
mama poetului ca a multor feciori s-a depărtat,
genunchii îi tremurau; satul a primit-o pe-nserare,
o vedeam, o vedeam tristă și visătoare.

Simpla intrare în pădure

Hățișul pentru ciute e mătăsos spre seară,
pe ferigi calcă luceafărul frenetic apos,
miresmele cimbrului le colora luna, jos,
în izvoare – abur albastru de vară;

doar jilave inelele șerpilor dădeau lumina
mersului cu răspântii, când băteau frunzele luciri,
mai tare nu le fu în contururi rugina
stejarilor ce închideau în scorburi liniștiri.

Sălbăticind, Pan poleia în flaute anotimpul știut
și-l ascundea văzduhului spiritual, dar tresare
din bungeturi un taur rătăcit; l-a văzut,
sihlele-i băteau ghimpi de nebunie la picioare.

Potecile singuratice au nevăzute lumini,
taurul rumega pâcla ca iarba de dulce
și-apoi o înghițea sub pleoapele de trandafiri;
peste dumbrevă trecea luna în secere să se culce.

Fu colina margine vânătorescului luminiș,
ascultau mierlele vântul prin ramuri cum vine,
apoi fărâmițam în palme negura din prundiș,
tăcerea strângea roua stelelor lângă tulpine.

Altar

Pădurea lin respiră prin ghindă albi zori,
dar toamna-n munți rugina o sprijină fierbinte,
adăpostind un somn iau foc peste comori
stejarii, pătând zarea ca niște moaște sfinte;

pe stânci ecleziastul Pan rumegă în sunet
sub bolta stacojie chenare tomnaticelor porți
și orice frunză pleasnă înghite un răsunet,
ca umbra cenușie trec iar pe lângă morți,

suise obrazul luna pe drumul meu fântână,
cu gura faguri rup din ea și sucuri dulci,
din trupu-mi cald ies aburi și-n umeda țărână
îți pregătește boarea veriga să ți-o culci;

icnește arcul limbii și-ți saturi gândul supt,
trec mâna peste frunte – un semn la cer deschis,

mai roșu, mai amar prind ochii somnul rupt
și lângă-un șoim văzduhul pe pod de zări prelins.

Matinală

Nici văile nu poartă prea reci singurătăți,
se-ndeamnă pași-mi umblând ca după plug
cât rostogol o zare, coșaii noi prelați
de brazde-ntind fâneața și-o măsură în lung.

Fruntea arșiței ține un zbor pe lan, în vale,
și șerpi, cunună neagră, pe mușuroaie-ascultă,
cât arcul mic genunchii îi plec pe naltă cale
de hat, privind vegherea plăpândă, dar ocultă.

Dă-mi leacul meu, Stăpâne, la suflet și la trup,
bulboană mare cerul mi-neacă poarta-n ani,
pârleazu-ocinii astăzi cu versul îl astup,
l-am luat în mâini azimă cu blidul fără bani,

abia aștept ca ochii în biblica gâlceavă
de aburi între arbori să intre și să-i culc;
am ocolit iar satu-mi, bătuse-o oră gravă
și nu știu unde soare din ierburi să mai urc.

Amurg

Zărilor-s aici
amplu fiord,
scutură creanga
rece acord,

fără accent
vechilor rătăciri
arborii goi
împung nesfârșiri;

căuta-m-aș, căta,
aicea-i pustie,
picură-o stea
peste hârtie.

Rod biblic

Rotund și plin, nu te reneg,
pământul și-a urcat în tine mustul dulce,
își rupe creanga mâna, când te duce,
biblic măr, ce ea mi te-a întins, să te culeg;

dintre frunzișuri râzi cu chipul dragii mele,

mă văd cum goi ne preumblam pe-un țârm scâldat,
un șarpe clopoțel suna în urmă, ne-nnoptat,
era parfum în flori, culori în toate cele.

Văd anii înzăuați cu frunze noi și fluturi,
fruntea – o vastă călimară – pe toate le-ntrecea,
ci tu mai stărui lângă pom și nimenea
azi nu-i ca să-ți surădă-n compromisuri;

pe-o creangă fulgerată să ne-adune
alunecă privirile-mi ca săbii în azur,
te-ai depărtat de visul roz și-acum îndur
necunoscutu-ngenuncheat peste genune.

Dezamăgirea și tristețea-n stol dispar,
ca primul om pornesc din umbre cu-o povară,
a fost furtuna tinereții cer amar,
iar mustul fructului oprit – o desfătare.

Stampă

Frunții nu-i mai ridic cununi,
azurul ochilor aripa nu-și scutură,
cerul s-a fărâmițat în ciutură,
plasele păianjenilor – în aluni;

devin cu-ncetul schivnic, prieteni,
o umbră mai îngustă an de an,
cad ore tulburi din cadran
și stele ude prin cetini.

Tristia

Sub blondele tășuri de lumină
aripa unui curcubeu timid s-apleacă,
pe noi de-acuma veșteji au să vină
ani scuturați din argintie cracă;

mă-nchipui cultivat din veșnica risipă,
azi te-oi zugrăvi din nou cu mâna în pământ,
hulubii albi, iubita mea, în jurul nostru țipă,
le-arunc un cântec ca pe-un bob în vânt.

O floare năvălește-n ochi tristețea,
pe ramuri frunzele se răsucesc și plâng,
trecut-a încă-o vară, tinerețea
și-a agățat picioru-n plasă de paing;

deși pe prag e soare, simt în sân
un șarpe rău, cu pleasnă de argint,
cobor în mine cerul de bătrân
și versurile cu care să te-alint,

de-acuma naufragii simt cum mă-nveșmântă,
necunoscutu-a dat răsad, eu mă desfoi,
pe mine cresc garoafe și împlântă
tulpinile ca într-un suflet de strigoi.

Fântâni

Cumpăna leagănă cerul în ciuturi, cel dintâi
văzduhul pândește brațul ridicat, îl mușcă,
un uliu țâșnește din nouri ca dintr-o cușcă
privind mușuroaiele negre de bălării;

șopârle oarbe scot în soare trupurile ude,
un fir de ferigă își îndoaie creasta rece
și-mi par nourii la orizont tauri ce-or trece
prin coarne zilele lumii zălude;

crengile sălciilor sunt doar jgheaburi adâncite,
în ape subțiri cineva dezleagă lumină,
simt orizontul drept povară deplină,
deși dimineața urcă-n flori despletite.

Gravură

O dimineață întreagă am trecut pe lângă comori:
cerul era plin până peste uluce de cicori,
jumătate din răsărit întinsese coviltirul de ploaie,
curcubeul pășea visător peste colina cu păpușoie;

spre seară, eu am adus heruvimii în târg
și coșul cu stele din merii în pârg,
și zarea albastră a zării din zare
spoid cu lumină ce a fost înserare.

Somnul domniței

Grădinile ude stelele-n crengi legănau,
somnul fructului se altoia sfios,
singurătăți de muguri pe umeri albi urcau
obrazul primăverii tăcerilor de jos;

dintre pridvoare diacul scria lumina zilei,
sub pleoape-l săgeta soarele, tăcerea-l înflorea,
liricele pagini el le închina copilei,
domniței, și penița frumos le zugrăvea;

descălecând bucovinean cu-o dimineață-n burguri
visul cu degete albastre și-l lăuda în crini;
domnița adormise; înalt peste amurguri

trecu jilav destinu-i de stemă, baldachin.

Panerul poetului

Simțind cărceii iederii-nserarea
semeață-abate iarăși roua-n poalele pădurii,
curând mă va urca în arbori zarea
și sufletul va fâlfâi sub răsufierea gurii,

din mine toamne am cules și laude spre stele,
iar spinii-n palme mi-au pătruns subțire
ca brumele în codru și sub piele
o unduioasă fugă de argint în fire.

Pe gardina panerului nu sunt eu boare
spre obrajii florilor ce sângeră-mblânzite?
Stârnesc din mers cuibuș de căprioare
și nu mă-mproașcă-n ochi lăstarele rănite.

Pan doarme. Îi gâdil cu un pai cornițele rotunde
și ciuturi de cristale albe peste blană
i-au scuturat din arbori frunzarele prea scunde
în timp ce zămislește în visuri o silvană;

mi-s lanurile stihii înalte, din stamine
albinele au strâns amiază-n legănări,
stau lângă zări și Dumnezeu le ține
miresmele să-i aburească lângă nări.

Răcoarea verde-a ierbii a tot crescut pe glie,
lângă pământ se-așează livezile târzii,
prin aer zburdă întomnări și-n grăie
căderea ei poem de seară ni-i,

vrea-n zări poetul să se strângă-acasă și
în fruntea frunții-s crini cu sunet plin,
azuru-i scuturat de ploi de soare, zi
căreia numai noaptea mă închin.

Poeți tineri

Frunți albe în manuscris își desfășoară depărtarea,
adânc în ele seninuri adapă cerbi,
le cade umbra printre cărți în zarea
adusă bine între viori și ierbi;

cu primele plecări în stih pe-obraji paloarea cântă,
treceau poeții tineri pe lângă melodii așa
precum dumbrava pe sub naiul ce-o cuvântă
și le citesc destinul tenace într-o stea;

intrările-n Olimp i-au adunat, pe-aproape

capricioase lanuri din șaluri lungi foșneau
căci trupul lor e floare, de când discret sub pleoape
cerul le-a-nchis hulubii cei albi, ce-l însoțeau.

Ctitorul de stele

Altcuiva bărăganul cristalin îi va scrie minuni
și-i va crește gorun verde,
la marginea pământului întorc fața la pământ
sommelului ce printre ierburi mă pierde,

ochiului ce va putrezi dedesubtului înaltului ocean
străvezie icoana belșugului îi va fi pură,
ctitorul de stele va închide luminile-n ocean,
îmi voi zări sufletu-mi în oglinjoare o bură.

Nu lăcrima, omule, ai să rătăcești,
drumul ăsta are culoarea toamnelor lungi, climat de fânațe,
unul despre altul ne vom șopti la ferești
departe, în munții Moldovei, cu sarici de brume pe brațe.

Ritual liric

Manuscris din 1942

Natală

Cătun, leagăn al copilăriei revărsată,
ani buni visez, prin ei te-am sfințit;
suavă creangă de salcie în uliță aplecată,
toamna amândoi eram cu sufletul rănit;

aceeași miroznă o port în amintire,
aceiași luceferi stau pe boltă, prin ferești
zăpezile-ți înflorau basmele pământești,
aerul era tare și-l sorbeam din cofițe subțire.

Aburite frumusețile legănav Calea Lactee
lângă livezi, noaptea le-am dus flori sub pleoapă;
plimbă-mi-le, cătun, iarăși, să-ți beie
pruncii, dimineața, razele soarelui din apă!

În brațele lor – crini albi – e încă crudă feerie,
au în ochi pajiști de odihnă nesecată,
singurătatea mă îmbată – ce-o să fie
noi nu vom putea ști niciodată.

Meditație

Sub porți amurgul aduce miros de otăvi
și bourii de pe nervuri adulmecă sub stele veșnicia,
domnițele cu ochi verzi ca de dumbrăvi
își plâng, crescute-n zid, sub lepede, copilăria.

A pogorât Crai Nou pe cucute răcoare
pentru tâmpla nopții pământeană, calmă,
hotarul e mutat la Nistru și sudalmă
Voievodul, în mormântul de la Putna, n-are.

Descripție

Ne pătrunde tulburătoare sfială
blondul seceriș și lumina natală,
ni-i umbra sub fagi cu soarele de-amiază
și bujorii roșii ne picură-n obraz;

Cald e în august și traiul e-n ogoare,
cerul de cerdacuri lungi e numai floare,
lângă mâinile de crin și prunci, de țară,
crește pământul doină ca o vară;

umbrele copilăriilor cu duh de flori
coronițe de sânziană ne trimit în zori;
își sloboade roua must de tescovină,
orizontul e rotund: o Bucovină.

La hotare, scris cu bouri și căpițe de fân,
pragul toamnelor roșcate legănat se apleacă,
frumusețea-i nefirească și se-ntinde pân'
o-ncinge orașul cu nervură; dacă

ne vor mângâia din nou livezile,
când vom duce cramelor podvezile,
ne-om uita în sat, sub poalele pădurii
vom aduce bucuriilor condurii.

Psalm pentru începerea zilei

Seva urcă aciditatea fructelor dimineată,
le urmează-n contururi subțiri de ceață
și-n locul soarelui – degetul divin,
poiana rămâne ecou, jocul floral senin.

Stă licăr mlada legănând soare,
mă simt ca un porumbel – vedenie umblătoare,
tremurul de pe borangicul inimii drag
cheamă urzeală bucuriei, toiag.

Abia început, în cântecul meu, Doamne, te caut,
ierburile râd sub rouă ca sub unde de flaut,
crugului luminii m-ai dat să-i fiu stăpânitor
și-n simbolurile pământului – creator,

Doamne, ascultă-mi începutul zilei, prinde-i cerul
de fum și pe muncile creșterea necunoscută
să-ți încovoie peste lanuri greul penel
și să-ți rămână fruntea peste dumbravă căzută!

Te vreau în mine singura liniștire,
folosindu-mi jocul solar ca unui mire,
pătrunde-mă prin foamea mea până spre seară,
când paznicii prin holde au să răsară.

Recviem

Frunzele ucise și sporind în cărare
din fibre dau trupului ruginit otravă,
crescură ceasuri de brumă pe verdea dumbravă
ca ultim accent într-o tăcută renunțare;

de așteptăm o zi, va fi silnicită,
mijind crepusculului, vom fi forme și culori,
ciutele vor îngenunchea la izvoare flori,
Doamne, dă-ne liniștea în flori chibzuită!

Doamne, prin aburul etern plecarea va fi mai înaltă,
a omului îmbrățișare ni-i atunci surpriză,
dincolo de vis negurile dau mângâiere de briză,
din cuprinderi știute în biruitul trup se arată.

Noi suntem gălbuie mană timpului anonim,
apusului – catarge ce cată cerul încăpător
și, totuși, priveliștile mărite ne ispitesc, ne dor,
prin proaspăta topire vegetală pornim.

Poem religios

Mireasma crudă stăruie în frunze,
amiaza ca un uliu planează în vibrații
să-mi înflorească imnuri din plantații,
trimite suc să Te culeg pe buze.

O, azi fir lung de iederă grădina
își ține-n pumni de salcie, izvoare
adună-n mine cerul tot și soare
cu cearcăn nalt îmi îmblânzește mâna,

te simt iar, Doamne, piatră și stamine,
la căpătâiu-mi sat cu-ai mei de pază,

te poartă-n șolduri spice ca-ntr-o vază,
pe cine-atingi, aprinzi în el lumine.

Am fost cu Tine pe meleag, la coasă,
prin holde te-am purtat desculț cu macii,
dă-mi roadă viilor, aracii
să îi împodobească țărna somnoroasă;

când voi sfârși, când pacea va cădea pe gură,
ce-a stors din vlagă-ți în pământ
cuminecat mă voi re-ntoarce, să-i împlânt
în trandafiri destinul, domolind arsură,

dar nu, îs sigur, n-o să plec de-aici în brață
cu răzvrătiri, sunt sigur și mă uit în sus;
mereu cu flori împodobi-vom viața,
o Golgotă prin care s-a-nălțat Iisus.

Și-atunci când mulți cârti-vor – nu-s cu ei –,
eu bucuria le-o voi prinde-n litere de carte
și-ți voi citi din palme numai spinii grei
ce Te-au străpuns, ducându-te la moarte.

Fotografii

N-am rămas iscoditor de spații, nici milog,
pot să-mi ferec steaua singur sub frânghie;
zburdă mînzul tinereții pintenog,
păscând iarba dimineții argintie;

altă poză estompată la minut:
Robinson Crusoe râde prin altul,
pot să-i trec în lotcă anii, să-i sărut
între file ritm cinstind înaltul.

*

Vină n-am că m-am născut pe prag, dincoace
vârful cerului lucește coadă de păun,
zi de zi am fredonat sagace:
Bucură-se țara din Cordon!

Țară-mi e Rarăul drag, norodul,
fetele prin holde cosânzene,
galbenii din toamne scuturați în glodul
străzilor bătrâne sucevene.

Dau domol în scrânciob anotimpul,
sunt aici paharnicul ideii,
versul meu își cată sub Cetate nimbul
unde calcă curcubeul și mișeii.

Sunt și slugă la culori și țarc de lună,
rodul ei îmi lasă viermi prin amintiri,
lasă și arcușul drum pe strună,

buzele-n săruturi rătăciri.

Colind

Un colind frumos,
steaua mea,
cât îs zurgălăii jos,
cât îi datina,
scutură-te, scutură
pe condei de os,
frunzuliță ciutură!

Anii mei se rup,
parcă-s lângă cer,
parcă mă astup,
leru-i, Doamne, ler,
cu penița sub
crengi de semincer.

Frânge-te (te frânge cui?),
mă petrec de-aici
drumului, nimicului
tot pocnind din bici;
parcă mi-s oier
lângă turma lui,
leru-i, Doamne, ler!

Cântec

Nici umbră, nici glas
albastrului nai,
pană să-nmoi
iarăși în rai?

Ascult, frunzele încă vorbesc
aducând a jale,
numai zbor îngeresc
scutură petale;

acuma lăuntric, lăuntric moare
Dumnezeu, să fie om;
pentru vara ce vine o floare
a rodit în pom,

pentru buzele arse au rămas
manuscritele-n consolă,
puține au fost, ce-o să le las;
pentru mine: nimicul – busolă!

Unde-o s-ajung, încotro?
Rupe-te-aș, pană, pe pod,
nărui-te, cerul e-acolo

dimineților mele zăvod!

Nici umbră, nici glas
albastrului nai,
pană să-nmoi
iarăși în rai?

Elegie pentru lună

Vedem și n-am mai vedea-o!
Anii tinereții se surpă sub nea,
am fluturat-o de aur, noaptea, ca pe o
iubită am iubit-o pe ea.

Rătăcesc. Uscatele cuvinte nu sună,
domniță bălaie, plec capul meu,
te-au închis poeziile în versuri, ți-adună
părul galben trofeu.

Vesel până mai ieri, ce-o să fiu?
Nu te uita, îmi caut trecutul,
mi-i fruntea umedă de rouă, pustiu
sufletul tăindu-l urâtul.

Înalt, subțire, cu mine ai mers
sub balcoane cântând despre altul,
te zăream în ferestre: blândă, eres...
Unice clipe scuturase înaltul.

Altădată, codrii ne chemau primăvara,
iubindu-ne, uitam întunecimile nopții; aleși
pașii noștri prin ierburi înfloreau sub brațara
zorilor, în supremă mărturisire, treji.

Vom mai sta amândoi pe-o margine de rai?
Nu plânge, e versul ce acum îl scriu,
mi-s gândurile amare, ninse de nai,
umblu prin vise stranii târziu.

Cui nu i-am cântat?

Cui n-am cântat în viața asta pe pământ?
Cu nimic n-am căutat imaginea s-o ferec,
dau deoparte anii duși ca frunzele în vânt
și mă sui spre muntele himeric;

când nu pot Pegasul să-l încalec, să-l mângâi,
când nu urc ca Mesia pe Golgotă sunt venetic?
Numai cerul n-are scară și călcâi,
numai veșnicia boabelor în spic.

Eu cu mâna singur steaua mi-o aleg,

pentru ce n-am fost și ce-o să fiu – nu plâng,
iată, mi-am croit toiag din Marele Întreg
ce, ajuns pe munte, sus, nu o să-l frâng.

De-am ajuns la cap de tinerețe, încă sunt flămând,
încă înălțimile mă duc în marea țară,
o, mereu voi fi răzvrătitul ce-o lepăda, intrând
printre porți de vise, semnele de seară!

Pentru ochii ce nedreptățile le văd nu am să scap,
eu aștept aici sau mai departe să-i înving; de cuie
mi-i străpunsă palma; de le-aș scoate-mi sap
prăbușirea ce în piept se suie.

Cui nu i-am cântat în viața asta pe pământ?
N-am fost eu, un altu-n locul meu cânta?
Ia-mi din mână naiul și lăuta, Doamne! Din cuvânt
am stors mustul tot, ce altul nu l-ar da.

Cânta un armonist?

Sunt floarea ce nu o culege nimeni;
poetului i-s dăruite amintiri ce nu-s hărăzite oricui,
plec de aici, trecerea mea nu e pe lângă moarte,
mai departe, inimă, râzi, mai departe ca rodu-n gutui!

Nu mă opriți; s-o sfâșie tristețea pentru bani,
armonica, armonica mea nimănui nu cere,
de vânturi curgătoare e plină, de stele, de zori,
o înalț printre mese femeilor în tăcere.

Azi, tu limpede gâtu-l ridici spre raiul
porumbeilor albi, îmi citești tinerețea – știu,
mâine fiecare pom mi-o întinde mâna pe stradă,
mă vor uita, armonică, oamenii pustiu.

Vei face semne, vei risipi iarăși imagini senine?
Biet cântăreț, parcă văd tristețea cum te-o străpunge,
vom sta și unul, și altul deoparte pentru nimeni,
nici pentru tine râuri de aur n-or curge.

Sunt floarea ce nu o culege nimeni;
poetului i-s dăruite amintiri ce nu-s hărăzite oricui,
dar nu voi uita niciodată femeia aceea ce stă gânditoare,
nu vreau să cred totul din ceea ce-mi spui...

Laude

Pentru toate zilele din noi
făuresc, Doamne, cupe de lumină,
fiecare copil să guste ca o albină
culorile turnate-n corole șuvoi.

În satul cu lumini și țărani înfloriți
ni se scutură stelele, nu le-om mai cunoaște,
viața trece, încă-o să ne mai împrăște
copilăria cu ulii fugăriți;

din mări se ondulează și secara,
al cerului vârf și-a rotunjit în poeme semne,
par florile leagăne ce o să ne îndemne,
privind la noi, să strângem vara.

Trec peste câmpuri lanuri ca în vis,
ochii au să cuprindă mirați rodurile, pitpalacii,
au să urce frunze pe lujere gândacii
lângă aburitoarele țarmuri de paradis.

Mie, Doamne, dă-mi să gust harul,
ca un cireș copt să duc mirodenia cea mai pură,
gârlele, spărgând soarele-n ele, murmură,
sunt ca lăptuga verde ce și-a vărsat amarul.

Semne

Podit cu praf îmi scrie drumul treacăt,
gălbuiie zarea e-un liman ce-o să-nflorească jos,
mor ierburile-n lutul brun, vâscos,
din care spic și-au înălțat sub meșter lacăt.

Flori roșii sângerează haturi pe ogoare,
se leagănă-ntr-un ram trecutul meu bătut de brume,
mă văd un strat lângă fereastra-i ce-au să-l scurme
tristețile de-a lungul, pe răzoare.

De prea trudită, pleoapa-mi lăcrămează
și slova sub peniță își adâncește vad adânc,
gândesc la ea, tânguitorul cânt nătâng
departe alunecă prin stuhuri și vibrează.

Atrase în bijuterii de rouă semne noi iar cad,
s-or nichela prin pajiști și-n mălini mereu,
eu știu că Domnul a lăsat prin curcubeu
iubirea mea să-și mai găsească vad.

Se vor asemeni aurorii floarea, la cules,
și soarele, ce blând prin crengi mă-mbrățișează,
trup alb de vis, timidă mâna te așează
grădina mea s-o răscolești pe-ales.

Versuri pentru fata moartă

Sub ram visând cascade de azur cu depărtarea
eu îți închid suspinul în tainic buzunar,

pe lângă fruntea ta prea palidă-ntomnarea
o clipă-a poposit și-a lunecat în arbori iar

și lanu-și pleacă gât de lebdă, să cânt ușor
în umbra ta elegiac fântâni de poezie,
ca o iubită luna va ieși din nor,
cerul mai jos pare, singurătatea – mai vie,

acuma îngerii străvezii prin liniștita seară
din praștii îți trimite surâsuri de pe-o stea,
un braț umbros din meri ca-ntr-o chitară
va așeza o frunză semn în palma mea,

octombrie-i umed ca un steag, câțiva amici vor trece,
amantul drag îi strânge-n ierburi umbre nimănui,
pe urmă atâta ploaie cu tristeți și rece
o aripă de-amurg în calea ta și-a lui.

Destin

Pe mine cerul a căzut o dungă de hotar
și umerii s-au năruit lângă-nălțimi în hău,
mi-au rupt din suflet grunji aprinși de jar
vântoasele, bătând aripile părău,

apoi a prins a se crăpa argila, era trist:
un braț întins s-adune îngerii s-a uscat,
va trece-o arșiță pe buze Antihrist
și semne câte frunze peste sat.

Mă vor căra puhoaietele la vale și furnici,
va fi un dâmb ce-o rămânea din palizi tâmple,
un dâmb din umeri și din strofe, bici
copacii șfichiindu-i ca să umble.

A prins grădina s-odrăsească boz, cucută,
în față, la pârleaz, Iisus cutează-n drum,
î-l văd, dar ce-a rămas din mine, o ciută
abia se mântuie de foame-acum.

O, trupule ce străjui iarba, nu-s al meu,
nu-s țarina ce-mi asmuțea picioarele cândva,
sunt frate cu un fir de iarbă, undeva,
în arbori, pasăre ce-a poposit pe-un curcubeu.

Tinerete

Spre care zare m-oi duce, tânăr cocor,
multor tristeți nu le-am fost faur,
ți-am scris, tinerete, cântece, eu nu o să mor,
toamnele, aici, au păr galben, de aur,

și ierburile au fluier de argint,
calcă înaltă și gravă dumbrava în poezie,
douăzeci și opt de veri lăsate semn au înflorit,
duminică mai luminată n-o să fie;

cobor intrările în cetate de necântată tăcere,
ca un pom pădureț mă bucur, clară
tinerețea, zurgălău la gâtul unui mânz, cere
din răzoare lama soarelui să-mi rezeze încă-o vară.

Azi cerul e vesel; șerpui, somnoroși. La picioare
o maree – poezia cu sunet de râu,
la urmă, căldura inimii; joacă de căprioare,
luna – ceas de aur la brâu.

Măestrașul lui Dumnezeu

Rupt din cer cu ochi de prunc cutează,
chipu-i în arderile suitelor cătănești viitoare;
mâinile acestea de fecior plugar cochetează
în alăute neîmplinita ursitoarelor floare;

acum pricepe umbrele mari ce vin către el
cu miezuri de pământ și iz de ploaie,
acum și cântecul îi sună altfel,
dionisiacă lumină picurând în șuvoaie

și vorbele le aude subțirel cum răsună,
l-au îngemănat într-un trup de cleștar,
azi îi tremură-n glas limpeziimea străbună,
de care i-s visurile clocotitoare arar.

Poetul poartă anotimpurile în brațe,
cu zarea se-ncinge – bârneț de azur și brumă,
ascult cum îi plesnesc sub tălpi drumuri de ceață,
cum regește cerbul îi culege stelele din urmă;

pentru el a început cerul sub tâmple, verde,
pentru el fluierul izvorăște seve revărsate-n pământ,
unde va, în inima țării, boare s-o pierde,
are să lege fructe din însingurare și cânt.

Zeița fântânii

O tulburau pădurile de măslini, din mers
ea nu creștea sub ritmuri calde de soare nou contur,
la mâini purta adâncuri de elegii și vers
în gamba-i cizelată leneș de azur;

deși rotundul gleznei pipăia cum rece
cânta fântâna la picioare, peste timp regal
orașul asculta-n legendele-i cum trece

un doge cu alaiul legănat pe cal,

privea zeița adâncimi de zodii și amieze,
atât nămol de raze i-au coborât solar
delfinii ce-o pândeau tăcuți și treze
țâșneau izvoarele din juru-i sub umbrar.

Eliberare

Liberează-mi, Doamne, sufletu-mi spre veacuri
ca fruntea-mi să-nflorească pomilor frunzișul,
ca-n urmele ce-o să le las, plecând, suișul
să arcuiască-n plante ciuturi verzi de leacuri:

va scoborî pe trupul meu rășina,
va fi apusul basm cu lungi, prelungi fiori,
un înger va porni prin sat colindători
să-mi scuture din ochi căprui lumina.

Când arșițe mă vor cuprinde și-amintiri,
izvoare reci m-or răcori cu-a stelelor năframă,
coboară-mi solii din albastra ta cazarmă
puțin câte puțin și voi cădea-n tomnateci desfrunziri.

Pasul meu sprinten cerbii nu-l vor întrece,
putea-voi să-mpreun sub pleoape seve din pământ,
s-alunece strigarea-n zarea-naltă mă frământ,
îngenuncheat stau sub cerul ce are să-nece

când semnul tău va izbăvi țărâna, frunte
cu miezuri dulci va atârna în soare,
atunci mi-o fi neliniștea o amplă sărbătoare,
va fi tot ce-o să las un arbore cu crengile cărunte.

Lectura

De-aș adormi, de-aș adormi să umble lin
pe trupul meu cocostârci, să crească cerul ciori,
e aproape somnul, vrejului acestuia mă-nchin,
frâng brațele și cat către nori.

Între mine și pământ cresc lanuri, strămătură
în care greieri copilăria o adorm ca pe o rază,
zările au leagăne de flori lângă bordură,
la căpătâi soarele respiră prin arbori, de pază.

Doamne, cum îmi ții sufletul închis
să-mi spargă pieptul, să-ți strice cântarul,
ar trebui să iau culoarea zărilor lungi, să duc în vis
rurala formă, părăsind hotarul.

Vor fi ierburile înspicate unde-o să plec,

cătunul, grădina ce o înfioară extazul în tulpini,
tot ce azi am sfârșit le înec
în virginalul pământ dintre acești spini.

Iar trec

Iar trec prin crâng cu luna pe umere și cerbii
lângă suflet. Aud cum deslușit
își dăruie silvestru în paiul copt al ierbii
Diana trupul neted pe mușchiul netezit;

ca-ntr-un ostrov cu liniști îmi crește răsufierea,
veninul verde-al serii îl urcă pe-nălțimi
o pajură rotată. În naiuri Pan licoarea
văzduhului o suflă de vin prin rădăcini.

E cântecul ca ploaia. Pe frunte-mi plânge luna,
lacrima i-o șterge de plopilor goi și ierbi
cu botul căpriorul, când cheamă-n văi furtuna
la ciuturi de stele în genuncheații cerbi.

Iar trec prin crâng cu luna pe umere și cerbii
lângă suflet. Demult ne-am depășit.
Din arbori lucii praștii aruncă-n nalte jerbii
apusul peste codrii regești ce-au ruginit.

O să privim, iubito, și-n toamna care vine,
aceste țărături calde elegiaci. Ridic
izvoarele-n panere de-azururi pe coline
și-ți scutur pere coapse din cer, din Carul Mic.

Scrisoare

O să privim cum trece peste inimi o toamnă,
cum scutură livada din crengi condurii, e
mâna-ți dimineață, o dimineață ce
voi săruta-o lung, și tinerețe, doamnă!

Ducem sub pleoape campestre umbre, bruma
și tot mai amplă gărla ce fuge prin prundiș,
de ce îți ard obrajii? E-aceeași zi și-acum
ca cea de ieri, ce-am ars-o timizi în luminiș.

Înruginite sălcii și stea ca o făclie,
zâmbetul ce joacă pe buze mai mult ne-o întrista,
va fi poemul nostru o albă jucărie,
noi doi – o iedăra voalată ce-n lună va urca.

Dă-mi mâna dintr-odată, căci vreau să o sărut
și seara fără aburi va flutura ușoară,
în întuneric nimeni nu ne-o zări, cocoară
peste păduri ne-or duce sub pleoape ce-au văzut.

Voievodul rapsod

Trei crișuri de sânge vărsate pe scut
letopisețul țării limpezindu-l și-n însingurare
a poposit. Armiiile când l-au găsit căzut
din constelații năvăliră-n cetele barbare.

În calendar gătiți-i tron rapsodului și țară
și în amiezi de cântec păsările-or lăcrima,
de strajă tulnice din codri iar vor aduna
naintea noastră aurite steme de hotară,

bouri ciopliți în stei ca semne stau în drum,
în turnuri sori și-n pajiște de flori – tămâie;
s-a bucura Domnița-n mănăstiri să nu rămâie
că ostenite-i sunt vegherile de acum;

dar spada somnu-i să i-l cruțe pe sicriu:
spre alte străluciri o mână o s-o-ndoaie,
cum i se-ncruntă tremurul privirii de trifoai,
el din legendă pergament mi-ntinde ca să scriu¹¹⁴.

Floare de gând

Manuscris din 1943-1945

Decor

Doamne, adolescența noastră ai înflorit-o-n stele mici,
le striveam când cădea roua sub opinci,
priveam cu ochi umezi cărăbuși spre seară,
mirosea o trișcă apusul, urmele de cară,

numai firul lung al ierbii mă-nvățai a-l scie,
îmi plăcea mai mult din nori să iau simbrie,
fratele mai mic, călcând din urmă-n manuscris,
pentru el abecedarul nu s-a mai deschis.

O amintire grea m-apasă: focurile-n comori,
într-un blid strângeam și stele și zori,
acum de-a bătut rugina-n frunze iar pisanie
iau din fiecare vers împărțășanie;

¹¹⁴ Floare de gând, 1947

privighetorile nu mai au glas încondeiat în azur,
îngăduie, Doamne, poetului, în prag de toamnă, pur
să scrie în culori de curcubeie mult ce se cere,
în stăpânirea Ta stau călimările din fiecare ere¹¹⁵.

Pregătire de somn

Cresc în departe munții și somnul e chemare
când ghinda stelei pică cu moartea în țărână,
un fluier toarnă-n aer izvoare ca-n fântână
pământul dintre roci o limpede licoare;

pe pajiștea bălană ling aburi ierbi și flori
sau pașii calcă-n țândări de lună, în grâne înspicate
belșugul crapă-n boabe de-atâta sănătate
și-și leagănă pe brațe în banițe comori.

Visez. Lung murmur deschide somnul lin
și cerul bate-n pleoape-mi luceafărul ca-n lan,
aștept desculț în rai să mai pășesc ca-n an
când Domnul îmi surâse în alb ca un măslin;

ard candelile de rouă în crengile-aplecate,
doar broateci verzi îngână în val de vânt călduț
și simt treptat cum vine odihna în căruț
cu albe roți de vise pe drumuri nichelate¹¹⁶.

Semn de drum

Brumase lespezi aspre luceafărul târziu,
floarea tăcerii cade involtă și amară,
întârzie prin muguri un umblet azuriu
și inima mi-o mușcă o rază solitară;

departe cântecul îndeamnă în șipote lumină,
copacii în vitralii topesc un semn de drum,
acum deșartă ciuturi de stele în grădină
Calea Lactee, strânsă în chingi de-ngheț și fum.

Pe care nori pășim e-un acoperiș de pândă
cu umbra adâncită sub frunte un semnal,
lin lunecă din creangă somnul ca să vândă
un pumn de vise-nchise în auriu portal¹¹⁷.

¹¹⁵ Luceafărul, nr. 6, iunie 1943

¹¹⁶ Bucovina literară, 6 iunie 1943

¹¹⁷ Bucovina literară, 30 iunie 1943

Ctitorie

Iar sub codrii de moldav veleat, sub zele
basmelor roiesc vădane cruci,
stau la margini de păduri păziți de iele
iezii blânzi și boiuri de haiduci;

cad lăcatele trecutului prea grele,
dorm Domnițe tineri sub podele,
pe sub crengi de vișini, o stupină,
Voievozii zăngănindu-și pintenii se-nchină.

Ci unui leat Mușatini, ctitorind Moldove
în chirilice gătite și cu steme,
duc pe mâni la mănăstiri și-n vreme
Cartea Țării ferecată-n slove,

zapis scuturat din veac pe foaie
paște luna peste el și-i șuier
boarea timpului, prisacă-n fluier,
în Suceve de domnii și de războaie;

ciutura de sunet – turle-n larguri,
ochii Maicii Domnului-s rotate stele,
scriu frumos ca-n hronici sub perdele
în balade sânzieni de făguri¹¹⁸.

Floare de gând

Floare de gând în cumpănă steaua albă de vis
năzuind versul strălimpede în soare,
florile sărută cărările vărsate-n ponoare
să meargă ciorchine în raiul deschis;

casa ta durată-n tipare de lumină și fum
înrouată se varsă sufletului meu,
strigătul mi-l apleacă pe vânturi Dumnezeu
ca mustul să-mi picure sfinți în drum.

Purced norii în țara bolților senine
odoare să rodească inelu-mi de coral,
ci atol bătut de ape în acest mal
spre mine cântecul din harfe vine

și cum rămâne chipu-mi în spațiu rupt
voi purta Pegasul prin colburi de sorți,
te voi strânge-n șerpar să nu mori,
floare de foc, ca o rază peste obrazu-mi supt¹¹⁹.

¹¹⁸ Suceava literară, 9 aprilie 1939

¹¹⁹ Bucovina literară, 13 iunie 1943

Contur pădurean

Dumbrăvile dau ierburilor sălbăticiuni și somn,
în zale plumburii le aburesc izvoarele spre denii,
târziu ca-ntr-o gravură pregătesc festin de domn
apusurile, cumpănind spre-nalturi mirodenii,

de-acuma nunta arde-n ochii ciutelor și crește pe furiș,
beția după sângele iubirii le pătrunde prin mister,
luceferi tineri își îndeamnă stelele-n podiș
și-așteaptă călăreți cu sulii să le ia din cer,

dar la scoborâșul lunii geamuri verzi s-aprind
și crește-n pat de frunze țărături albe răsăritul, iar
copoii prunduri lucii limpezesc din sâhle către grind
și-n preajmă umblă certitudinile-n rouă ca un zar¹²⁰.

Terține

Te ridică de subsuoară seara ca pe-o stea,
lumina inima cărarea prin rai,
anotimpul cu miresme coapte te cuprindea;

amândoi căutam luna scuturată-n plai,
mâinile erau frunze poleite cu promoroacă,
șoaptele picurau șipote pe uluce de nai;

printre arbori n-au coborât porumbeii vină,
n-au bătut din aripi a presimțire ulii,
totuși s-a înfipt sub pleoape lacrima ca o neghină.

Singur o să mai știi a culege tainele pădurii,
o să mai crească inima febre în alăute?
Și-au destrămat amintirile condurii...

Eu voi visa mai departe-n terținele-ncepute,
izvorul în care ne oglindim e-o veșnicie
cu ochii tăi, două petale căzute.

O, cum ne-nfioară cuvintele – manta plumburie,
lumina amurgului ne topește singura floare,
simt în piept cum pătrunde bruma ofrandă zglobie,

îmi scot pălăria pentru cele din urmă cocoare¹²¹.

Logodnă

Ne-ntâlnim să mergem mai atenți spre larguri,

¹²⁰ Bucovina literară, 25 aprilie 1943

¹²¹ Revista Bucovinei, nr. 3, martie 1943

ne bat peste umeri azuratele destine elegii,
oglinda cerului plutirii noastre aurii
așează-n orizonturi străvezii catarguri.

Prind iar să-ntindă amiezile miragii de senin
și tot ducem dantelatele singurătași spre margini,
cu adânce ciuturi scoatem dimineților imagini
unde steaua noastră crește înflorire în măslini.

Au pădurile culoarea-ntâiului luceafăr pe coline,
mari firide taie-n noi pruncia, s-o privim ca niciodată,
de lumini fosforescente mugurii au mers, ne cată,
uite, trec prin șes de-argint lăuntrice suspine¹²².

Trecere în lut

Ne cuminecăm din plante sugând lumina
fiecărui deget, prindem apusurile – păpădii,
prin mireasma sucurilor ce-au udat grădina
suave aburiri sub ceruri vor rămâne veșnicii.

Toată catapiteasma cerului e-o pleopă spre munte
de mari bucurii, ecourile – rândunea spre infinit –
ale ierburilor săbii știu căpătâiul țării sub fructe,
ne strângem zilele în glie izvor liniștit.

Totuși, mai târziu genunchii ne lunecă
în palma mușcată de tristeți, lângă orizontul căzut;
poemul ce-l scriem acum adulmecă, adulmecă
din șoldul tău pământ prietenească trecere în lut¹²³.

Pomul fără rod

Pomul fără rod se zbătea, se zbătea
și amurgul legăna valuri de ploaie,
lacrima ta peste sângele meu plutea, plutea
numai umbră melancolică-n odaie.

Cununa de flori a livezii și a verii
aduse în sat anotimpului vești pure,
în foi de porumb și în iz de pășune
își scuturau coamele de lună perii.

Lujerii de crin se-ntindeau după ea
ca țărani după anaforă-n duminici,
visam, dar nu floare de lună și nici
fericirea în geam nu-mi bătea.

Din văzduh stele coborau în fântâni,

¹²² Bucovina literară, 2 mai 1943

¹²³ Bucovina literară, 4 aprilie 1943

astfel ceața tristeții-mi creștea
ulm cu semnul veșniciei pe mâini...

Pomul fără rod se zbătea, se zbătea¹²⁴.

Cerb împușcat

Din detunătură își adună trupul beat:
căzu; o lumină scurtă în piept l-a mușcat.
Câinii și-nfipseră dinții în bălți de sânge,
un arc, gâtu-i în ierburi se frânge.

Flori roșii picură din limbă cuvintele,
singurateci cocori le căutară pe zări mormintele.
Steag: paltin tânăr frunza-și zbătu,
alb duhul în orbite loc își făcu.

Poate o mirifică stea l-a stins lin;
poate pământul își înfrânse amurgu-n declin;
vânătorul l-a dus gudurat de doi câini;
spânzura moartea de-nsângeratele-i mâini.

Gemu, însă, ciuta și-n afundele râpe se lasă,
pe frunzele speriate luceafărul mâna-și apasă.
Se vedeau pe-nălțimi pâclele dintâi. Mai sus,
deschizând sălbăticiunilor porțile raiului – Iisus¹²⁵.

Tinerete

Drumul până aici noi nu l-am grăbit.
Din mirifică livadă am poposit;
ochii noștri cer de iasomie au privit
și din pumni curcubeielor am dat nutreț.
Tinerete, lasă-ne buiestrul anilor preț!

Anii până aici au scris eflorescențe.
Visul nostru nu-l pândeam cu nici o armă,
toarne-ne în sânge soarele cadente,
a plouat și în câmpie noi fosforescențe
lespedea lunarei frunți o darmă.

Umbra noastră stă mireasă cerului boltit.
Tinerete, până aici singuri ți-au răzbit
pașii. Dumnezeu pe tine zarea și-a clădit;
odihnim în ea și-n arbori primăvara
și-i tărâm de rugăciune-n zori și seara.

Drumul până-aici eu mi l-am dorit.
Dar când caldarâmul tău se va topi, vom plânge,

¹²⁴ Floare de gând, 1947

¹²⁵ Floare de gând, 1947

fă-mi cu mâna semn în poartă. Îmbătrânit
s-o-ndoi, copacul tinereții se va frânge
într-un colț de țară singur, părăsit¹²⁶.

Poarta de aur

Manuscris din 1943-1945

Zorile

Zorii în grâul copt ca altădată voievod trecură,
pământul răcoros creștea-n priviri adânci o elegie,
aromele în curcubeu la ușa dimineților bătură
și-n prag de mănăstiri s-opriră-n liturghie;

în preajmă-ne albinele în coșnițe topiră-o stea,
polenul galben se-ncuia din flori pe fluturi roi,
ciudat ca într-un vers dumbrăvilor trecea
decorul românesc pe umeri de ierburi și de foi;

pe părții noi se cumpănesc ciubere de azururi rare,
cirezile scoboară ziua-n uliți brumării și merii
cu mâini întinse către soare fructul tare
îl leagănă-n cuiburi de frunzișuri verii¹²⁷.

Poem

Câinii pădurarilor peste țarini goale urlă,
cocoșii trâmbiță de pe garduri, seara
în pivnițe mustul fierbe mai galben ca ceara,
tare e și cântecul baciului în surlă;

cirezile adulmecă negurile peste miriști de zare,
cu boturile umede ling minutarele orelor sure,
cenușa zilelor arse coboară recoltele din care
și picură ceara frunzelor prin pădure.

Maria, vezi cum se învolbură corbii cu cerul?
Dragostea noastră crește muguri fierbinte,
în seara asta vânătorii vor împuşca cu flinte
ținte de foc în pleoapele ciutelor mai ascuțite ca gerul¹²⁸.

¹²⁶ Floare de gând, 1947

¹²⁷ Suceava literară, nr. 10, 15 mai 1939

¹²⁸ Suceava literară, nr. 90, 22 aprilie 1939

Seara

Prin abureala zării apusul bate cuie,
rotunda lună crește pe cer ca o gutuie,

un foșnet mic pe-aproape cu caii peste deal
trec îngerii albi de seară pe-o toacă de metal;

aproape-s mai pe-aproape și glasul ți se-ncuie,
pe-o coastă-n car cu hrișcă s-a prins de-o cărăruie

și-un om citește zarea, alătura de boi,
o pâclă grea se plimbă cu turma prin trifoi¹²⁹.

Cântec

Plăpândă, rumenă și-n vară,
cicoare-albastră-n ochi cumiști,
cu părul brun ca o vioară
și romanițe-n loc de dinți,

frumoasă ca un basm cu stele,
ți-s ochii mici de-atâta lene
dumbrăvi de visuri și momele
cu gânduri lungi pe lângă gene;

ți-s crinii mâinilor ca luna,
de asta bat mereu câmpia
cătrea-un ostrov de pace-ntruna
pe drumul alb, ce-l bea hârtia.

Precum legendele și vinul
ning pruni obrazilor răsfăț,
așa îmi fu, ca eu, hainul,
din vraja lor să fur ospăț;

te mai apropii zâmbitoare
când râul lunii curge-n noi
și-atunci cu-o rimă-mbietoare
te culc pe pat de versuri moi,

plăpândă, rumenă și-n vară
cicoare-albastră-n ochi cumiști,
cu părul brun ca o vioară
și romanițe-n loc de dinți¹³⁰.

¹²⁹ Iconar, 1938

¹³⁰ Suceava literară, 28 aprilie 1939

Claviaturi serale

Siluiiau arborii răspântii, dădeau culcuș
păsărilor în care totul sună a pândă,
amurgul a ieșit la plimbare în colțuni de pluș,
între noi stau zone luna și noaptea crescândă;

dincolo de solstiții vara e semincer
sferic, luceafărul – stalactită rece în apă;
bătu mai amplu fluierul din aripă, spre cer
de vecie sau de miroznă luminată supapă.

Târziu, când ramul s-a deschis, era tăcerea ajutor,
în ierburi, roua – jilav mesaj – să ne-o culeagă;
palmele lipeau de nemărginitul apăsător
norii, cocorii tărâmului în necăutată șagă.

Numai ochii-ne au șters picuri lactee și-un ornic,
ca șarpele de aur, lanul nu mai fu suplu, cum cobora:
nu e decât zenitul în noi spornic,
ca o ploaie înceată, pâcla ce ne-ascundea¹³¹.

Țara peste veacuri

Penultimul anotimp se irosise cernut
prin miriști cu-o sinucidere moale,
seara a ajuns cu umerii luceafărul crescut,
căprioarele dau aburi pe nări rotocoale;

somnul plutașilor e lunar
până răsare în foi de porumb bruma
și-n scoarțe de aur luna e un amnar,
apele mari au fața limpede acuma;

contururile pinilor pe oblânc țin lumina
sus, de unde cerul crește ocult
până plesnește sub coajă rășina,
îmi iau inima în palme și o ascult.

Nimeni prin arsele livezi nu poate veni,
dimineața începe cu peisajul cineget,
bucuria de-a putea încă trăi
o simte în stâncă numai regele get;

au pleșuvele steiuri limpezimi de urcat
și pâclele veșnică tinerețe de ape,
lunecușurile pantei un cerb le-a săgetat,
se apleacă Dumnezeu în prăpăstii să-l scape¹³².

¹³¹ Bucovina literară, 12 octombrie 1942

¹³² Bucovina literară, 28 noiembrie 1943

Idolatrie

Pomi așezați în tron de aur adună
metalicului verde sucuri vespérale din pământ,
sub mugurii ce bat amiaza aburiți de cânt
mustește-n petale țărâna străbună,

întinde-i mâinile-n raze ca o pernă,
în urmă-ne cămara visului s-a scuturat,
să fi turnat la nunta prunului, să fi turnat
în vers o iniște de țarină maternă!

Stă în hotare soarele și cată înspre plante,
de cer legând câmpii de basm într-un șuvoi
ce-nvălmășește ierburile-n noi
cu curmezișul marilor versante;

e un ecou lumina ca-n ulcioare
și s-a topit în tânăr rămuret,
iar eu îi sunt cel mai fidel adept
de când îmi trec prin sânge doar fecioare¹³³.

Cunună liturgică

Liturgică cunună se-nalță-n răsărit,
prin ierburi roua sură-i culcată pe moșii,
dar înflorește cerul și limpede vrăjit
mai sus pășește codrul prin vechi copilării;

pândesc semnalul: drumul aleargă-n cer deschis,
se scutură de aripi în țărnul celălalt,
pe poarta veșniciei stă șarpele de vis
și biblica-așezare, la care scrie-un psalt.

O rugăciune pleoapa fremătătoare zvântă,
căzut din corn ecoul îl seacă mari lumini,
potecile-mi duc pașii să pască prin grădini
de taină o risipă de zvonuri care cântă,

iar sus veghează stele și focul mi-l aprind
când intră sub legendă priorii cerbi la joc;
visez să-ntind o mână spre patru zări lătoc
să curgă-n mine sunet minunile viind¹³⁴.

Iată-mă în dar

Iată-mă-n dar prea credincioasei ierbi,
m-o înveli doar floarea de copac,

¹³³ Bucovina literară, nr. 57, 4 iulie 1943

¹³⁴ Bucovina literară, nr. 6, 25 august 1943

pe buza mea vor bea în roșii jerbi
apusuri și roind încet spre lac;

pe-un hat de câmp – înrourată tindă –
desfac merinde visele spre cer
și pleoapa-ncearcă neted să cuprindă
zidirea-ntunecatului mister,

când mă și simt izvorul ce adapă
și sunt pândar de stele în amurg,
iar timpul se aude cum tot sapă
în vârstele din mine, care curg¹³⁵.

Stampă medievală

Sub ziduri sumbre: domuri și firide,
cornul de ploaie sună pe ape fecund –
o, fecund, cu ecouri lichide, lichide
pe solul de vânătoare burgund.

În galbene porți, scutierii cu flinte: vitrouri,
în zboruri șoimul trece sulișos pe cer –
o, pe cer se rostogolesc nouri, nouri
apoi fulgerul despiciând codrul hanger.

Prin verzile creneluri încerc conturare,
sânge și flori amurgu-ncunună –
încunună, o, încunună cu neagră culoare
moartea landgrafului; cornul sună...

Întunecimi Miază-noapte aduce pe vânt,
ajuratelor ziduri un ornic le trece,
rece fantoma răcnește: Sunt, aici sunt,
seniore, lângă mine curând vei petrece!¹³⁶

Fluviul

Un șarpe de argint coboară-n lente undulări
spre a-și regăsi, bătrân, regate verzi de apă,
lumina-l aburește-n lung și-l sapă
gălbui pleavă vânturată-n zări.

Nepăsător țâțânele de plaur le adapă
tăind din maluri plante – jucăușe irizări,
dă vremilor patină preistorică, chemări
când scurmă-n măruntaie năvi și-l grapă.

Cu ochii alungiți de insomni, să cadă
răsuflă lung corăbierii, bat din palme

¹³⁵ Revista Bucovinei, nr. 8, august 1943

¹³⁶ Luceafărul, nr. 2, februarie 1944

visându-se-n tavernele lascive de la radă;

așa și noi întindem pânze zilelor, pe valuri,
sub coperișul lor topim vârtejului sudalme
când nu mai deslușim în zări limanuri¹³⁷.

Cuvântul prins în ritmul belșugului

Cuvântul prins în ritmul belșugului dă floare,
vers curge-n vreme ploaia hurmuzului prin nai,
stă frunza drum la cântec, sub frunte calcă-o boare,
cat loc de veghe-albastră, cosind-o fân la cai;

vecie mi se-mparte, cât scriem flori de gând,
cât șoapta stă-n rășină lipind de glas cuvântul,
trec zarea, arde tâmpla-mi, storc cântecul turnând
paharelor lumina, un vers descălecându-l.

Brâu alb prin arbori zarea

Brâu alb prin arbori zarea-i și nourii se frâng,
mai dorm tușind albastru cicorile, dar vine
printre cuvinte stoarse de sunet drum prin crâng
o boare care urcă sudoarea în stamine;

mănoase liniști ară în anotimp noi punți
mireasma și distanța să curgă-n căni de zile,
duc arborii nalt tremur printre țărani și munți,
prin ierburi aburi limpezi mușcau din clorofile.

Aleg nou vad pe zare

Aleg nou vad pe zare, cât n-am călcat pe-amurg,
cu umbră-acopăr talpa-mi, dau mâna-n vers cu-o stea,
absorb ce trece-n cântec, prin sunet cât mă scurg
și-n fluier trupul tânăr mi-l leagăn ca-ntr-o șea;

sub ce distanțe-mi clatin prin unde frunza încă
nu știu, dar cale lungă cuvintelor desprind,
se scurg spre zări albastre cu liniștea adâncă
hoinari cocori sub aripi ținuturi legănând.

La glezne iarba-și poartă

La glezne iarba-și poartă duminica prin flaut,
sub versuri ca-ntr-o ramă eu m-am închis, furai

¹³⁷ Ziarul Bucovinei, 23 ianuarie 1944

securea de pe zare, alunecând mai caut
copacul pentru tulnic din vârstă să mi-l tai;

greu de sămânță-i spațiul și scurs stă-n fluier lutul,
călcându-l rar cu-un deget sub șoapte-i dau profil,
vegherea-mi pleacă frunte, topit stă-n piept sărutul
acestui timp ce-nnoadă sub vers albastru tril.

Timp nevinovat de vârstă

Timp nevinovat de vârstă-și împinge ramu-n ploaie,
cimpoiul calcă frunza-i și-un joc rotund învie;
lipind de nouri fruntea, un deget și-l înmoaie
un curcubeu, stând martor de nuntă-n veșnicie;

pași grei întoarce-azul prin muzici infantile,
tăcerea-i pân' la jertfă, prin vis sărbătorit
îmi calcă osul frunții un sol astral și-mi ține
aripa-mi de la trupu-mi de veghe la zenit.

Spre inmuri suie drumul

Spre inmuri suie drumul, prin șase găuri curge,
așez sub ele punte spre timpuri noi îndemn
și aripile-acelea cu linii demiurge
călcau ulucul zilei cu fluieru-mi de lemn;

de sus, în jos, lăptocul spre cântec lung se-așează,
aprinde limba flăcări sub graiuri vechi, trudind
țărani intră-n holda baladei și cutează
să biruiască timpul doinind, mereu doinind.

Bat des nalt cer albastru

Bat des nalt cer albastru cu degetele mâinii,
îi reazem stelei pleoapa, în vreme ce aprind
popasuri lângă cântec, sub curcubeu lumină,
din vârstă aburi pâlcuri pe tâmpole legănând;

pășuni foșnesc albastru și munții mă cuprind
în cerc pe cerc de vârste și tot aud cum mută
lumina din solstiții pe frunte-mi alte zări
când leg solemn poemul cu cerul din lăută.

Vă culc în fânul galben al naiului

Vă culc în fânul galben al naiului ani mulți,

pe-un jgheab copilăria din suflet urcă stâncă,
îi dau târcoale, slova curge-n vers; sub punți
lumina tremurândă nu-i adunată încă;

corăbier, largi uliți de cer străbat vibrându-l,
urechea-mi pun pe vâslă s-aud cum curg prin ea
naiade-n vad, destinul din față legănându-l,
tălăzuind tot ghemul sub putredă vintrea.

Copaci veghind apusuri

Copaci veghind apusuri, din drum făcând uluc,
mă răstignesc pe cale de roșii stele, sună
pe-o obcină din tulnic popasul, când ți-aduc
sub tropot scurt de raze solstițiul de sub lună;

prin noapte fin trec zorii, fiind al lor, aud
cum bat din pinteni orbii pe-oglinzile albastre,
scot sunetul pe buze atât de cald și-asud
topind în flori sub pleoape orbitele de astre.

Nevoie-avem de-o zare

Nevoie-avem de-o zare, ecoului – de glas,
înfiorăm călcâiul obstacol greu bătându-l,
preț pun pe-auzul lacom, topit, în sunet las
nalt semn la colț de zâmbet de șoaptă descălțându-l;

stă-n calm privirea prinsă de zarea joasă, stăruie,
sub fierul vechi din coase ovale frunze curg,
cu umbră-acopăr calea, mă prind de-un vers, îl năruie,
cosași urcați pe garduri trec liniștea-n amurg.

Vecernie

Miroase-a ars rășina de lemn cioplit în vale,
un codru umple zarea suind spre cer, pe sus
din clopote curg molcom în stoluri uli și-agale
sub aburi albi de cântec vâslesc înspre apus;

poiana verde-moadă chiliei foșnet, toaca
urzește înconjurul bisericii din lemn,
curg sunete deprinse să-nsemne-un ceas cu joaca
ciocanelor cântate vecerniei solemn.

Claviatură

Din lan ciocârliile zboară în sus,

secerile mușcă desigur de grâu,
aburii împing pe-o vale corabia
soarelui ce-și spală fața în râu;

numai pământul și omul liber cunosc
cât aur s-a cules în câmp, câtă lumină,
soarele mângâie, soarele sărută fierbinte
țarina plină de moaște;

norodul taie-n seceri holda – vers înalt,
ozonul spală frunții lespedei curgând,
iluminate buzele ni se unesc sub cuvinte,
se-apeacă ramura de cântec luminând.

Agrestă

Trifoiul nopții se prăvale peste zări cosite,
se clatină sub greieri iarba pe pământ,
prin holde stelele înstrună muzicale foșnete de vânt,
pândesc adâncuri dintre echinoctii jefuite;

pus sub timpan cuminte dor ce îngână boarea,
sub boare pruncul fără veste crește,
se naște cântec sub cuvinte vechi, iar legănarea
de aștri pe sub zodii prin iazuri clipocește;

dulce-i mirosul susurat de grâne peste sat și vară
se frâng cu miezuri galbene livezile și cânt tocmesc
prin care trecem vârstelor cu dans lumesc,
țâșnesc din anotimpuri curcubeie luminând în țară.

Instantaneu liric

Lung șarpe-amiaza blondă pe urme-mi se târa,
sub pași albaștri cerul goarnă de lumini topea,
de talpă timpul tesuindu-și drumul ondula cules
lan lung de foșnet scuturat de cântece în șes;

grea ploaia verde de mireme dantela colina, sub contur
prin plasa lor curgeau cărările de liniște-n azur,
își număra ecouri pocnetul de pușcă în zări, atins
zăcea cu-o tâmplă fulgerată un mistreț învins.

Către străbuni

Amurguri bat copita, sub versul scris țin strana
acestor nopți pe zorii ce-mi trec prin calendar,
pasc caii fânul lunii, ninsoarea curge-n cana
de vis, cât urcă-n sunet de corn un pădurar;

sub pași sudați cu umbra-mi calc rest de drum, deriva
mi-a ancorat sub fibre fiori înalți, albi pești
se zbat lângă călcâiu-mi, pulsând în zări saliva
de alge, pod la astrul ce-mi bate la ferești;

către străbuni duc daruri și țin sub talpă zarea,
îndoi în prag genunchiul, să intru-n cer, prin vad
văd cum își varsă bolta Calea bătută-n valea
cuprinsă între pleoape, când stropi din stele cad.

Închinare

Ca pe niște statui minții vă gândesc,
ca pe niște zboruri scrise sub ploaie
din dăre lăsate din trup omenesc
de parcă s-ar scurge în ceruri o ploaie;

și-s mândru de oamenii timpului meu
și cornul îl pun numai lor să se-nchine,
iar veacul acesta lumânarea de seu
ades o aprinde și-n mine

și-s mândru de oameni și stele am pus
pe urmele lor înalte, cerești,
din sângele meu prăvălit pe apus
învață, copile, mereu să-i iubești!

Spicul

Subțire-i fir de cântec, spre-un treierș îl sui
purtându-l drept ca-n sfeșnic, lumina-i dată lui,

de mic îl știu, din așternut, când teama
mă adormea în snopii calzi de grâu cu mama;

memoria și flacăra-amintirilor fac joc, eu cânt,
o, scutur urma lui din pleoape pe cuvânt;

de-acuma, dacă trișca-i toarnă-n creștet abur cald,
se-aprinde versu-n palme, în lacrimă mi-l scald

și mă închin în fața lui, adaog rugăciuni
primite-n dar de la părinți, de la străbuni.

Sigiliul toamnei

Sigiliul toamnei arde pe crângul ruginit,
torn mied de cântec limbii, mă prăbușesc. Sfârșit.
Frenetic ziua-și scurge apusu-n minutare
și zvârle-n orizonturi lungi sulite de soare;

calc malul unui cântec, din nouri curg în lac
scânteii de frunze arse și vers de pitpalac,
lângă cuvânt stă glasul-mi și-i tot mai ostenit,
adorm în toate cele, adorm târziu. Sfârșit.

În liniștea ținută sub seceri

Cât îmi dezjug plăvanii, să-narc în car noroc,
un fluier curge-n lanuri, se zbate și ia foc
și-adună-n clăi miresme fără stăpân, cuminte
cutează-n zări de ploaie, sub norii albi, fierbinte;

stă liniștea ținută sub seceri și-n frunziș,
în ploaie-și freacă spicul lumina-n treieriș,
nu-ți flutura batista la călători, pe rând
ne scurgem pași albaștri prin foșnete și gând.

Într-o zi ca aceasta

Cu grijă umblăm printre cuvinte și ani,
cu pasul călcăm albia largă, tăcută
într-o zi ca aceasta muritoare, lungă,
fu vremea tinereții dintr-odată trecută

și, totuși, culorile vibrează la fel,
vârsta încearcă universul în pânza știută,
numai cântecul împovărat de tăceri se dilată
și ia formă de clopot, tinerețe trecută.

De unde vin

De unde vin se cheamă cerbii în văzduh în zori,
rotindu-se se-ntorc ecouri între basme spuse,
curat se înflorește trupu-mi călărind albi nori,
răspântii dând în patru zări legendelor apuse;

cămașa o port lipită de plaiuri, pe gură – timp
și reazăm umbra-mi adunând din stele galbena ninsoare,
fântâni scobite-n roci se nasc, le-mprejmuiesc și nimb
de roată pun la ciuturi câte-o floare.

Sălașul meu așează cerul drept tavan, doar vara urc
solstițiul în nesomn, adaug tâmplelor un crin dobândă,
femei sporesc în cântec vechiul drum, aburc
spre pasul lor privirile-mi de pândă.

Născutu-m-am sub miresmata liniște, o văd,
o simt, m-ating de ea și fruntea-n ea se mută,
stă ca un cântec tâlcul lumii din strămoși, izvod

la doină doinei din vechimi crescută.

De unde vin se-nalță-n sus Rarăul inelat de nori,
deshumă zimbrii semne de hotar, pe-o zare pusă
fereastra cheamă tulnicele legănând cocori
și-o lacrimă de bucurie dintre gene dusă.

Panerul cu rod

Manuscrise din 1943-1946 (ultimele, grupate sub titlul „Divertisment liric”)

Autoportret

Brăzdați cu ani obrajii cu mâna-i șterg de praf,
nutreț de versuri gura cu buzele mai prinde,
și șoimul de sub frunte în vise de-l mai scap,
în ochi o lumânare de viziuni aprinde.

Joc

M-am înhăitat cu mânjii printre rășini de foc,
dau trupului un pinten, în buruieni și-n nalt
la jocul cald de soare pe seva ierbii joc,
de pe-o petală-n cer rămâne doar un salt.

Secetă

De secetă i-amară iarba și spicul, urma ta;
cu prapuri și icoane scot Sfânta-n lan țărâni,
ascult cu amintirea cum trupul meu cu-o za
se leagă azi de țarină, bătând în drum metanii.

Fântână

Plutește-n ciuturi cer sub cumpăna fântânii;
pe limbă simt răcoare și scot ca din blidar
în pumni izvorul rece, întâiul strop țărâni,
și-apoi deschid un cântec cu fluier din șerpar.

Seară în turnul Nebuisei

Moloz cu stropi de sânge muiat în veac trecut;
cetatea spre Suceava și-arată sânul veșted,
doar ploaia-i paște fruntea – un corn prin ani căzut
un bour de la poară îi plânge urma-n creștet¹³⁸.

Prevestire

Păunii întind foșnet și curcubeie-n ramuri,
rotește-n trunchiuri seva și-o toamnă grea de rod,
un corn răstoarnă-n codri singurătăți – prin geamuri
ca aripile ziua se zbate în năvod¹³⁹.

Vegheri

Condurul lunii cade prin ierburi licurici;
retează-un greier noaptea ce încă se îngână,
la pândă stau ageri luceferi prin potici,
un zurgălău de stele se scutură-n fântână¹⁴⁰.

Liniști

Pădurea o clipă tace: din stele plouă aur,
nu-i nimeni sub amurguri – doar Pan mai întristat;
din nai îi fur un cântec – în rugii cruzi de laur
O ciută ca o floare sub rouă-a-ngenuncheat¹⁴¹.

Fiul profetului

Fratele mort, îngenuncheat mesteacăn, pe-o insulă veghează,
eternitatea albastră o simt, iar ți-a sunat
un clopot sub amurguri și-ascult cum sulițează
din falnică-ntristare văzduhu-ndoliat.

Ceas de seară

O galbenă întindere de taine, soarele-n apus;
norodu-așteaptă-n stepe Crai Nou să crească zarea,
nostalgicul oier pe trișcă-o cântă dus
atunci când turma-i paște prin viers și depărtarea.

¹³⁸ Revista Bucovinei, nr. 9/1943

¹³⁹ Revista Bucovinei, nr. 4/1943

¹⁴⁰ Revista Bucovinei, nr. 4/1943

¹⁴¹ Revista Bucovinei, nr. 5/1943

Dezamăgirea

Polenul amintirii pe suflet, miezul lui
e-o izolare blândă și-un scrin în care-ți pierzi
o lacrimă cu anii floralei vieți ce-o pui
pe umărul iubitei ce-n vis o mai dezmierzi.

Tata

Sub ferigi lungi șopârle, prin mâluri verzi comori,
a curs trecutul aspru pe-aici și-a-ngenuncheat,
îl văd haiduc în vreme, cu flinta la strâmtori,
o creangă grea de soare pe el s-a scuturat.

Casa poetului

E pe aici, în drumul ce duce-n rai de munți;
șovăitori pereții sub înroșite brâie
își scutură albeața de anii grei, cărunți,
când ploaia toamnei bate cu cizma din călcăie.

Toamnă

Nu mai cântă mierle și frunzele-n arini,
prin ramuri suie semnul sângelui întristat,
de nuntă sau de moarte-i tot aurul grădinii
și luna peste țarini, ban roș necununat.

Odată

Pe frunte-mi creștea soare și câte amiezi și grâne,
din praștii zvârleam steaua-mi și inima-n azur,
un corn de lună proaspăt în buzunar sta pâine,
sunau prea tineri anii și inima-n cobur.

Anotimp

Secerătoare. Năframă lanul plesnește de lumini;
în viața ce se scurge îți adâncești tulpina,
rămâne către ceruri doar ochiul – te închini,
prin trup se scurg azururi în țarnă ca rășina.

Vulpea

Cu botu-n vânt din sate chifniri de câini ascultă,
o nuntă de țânțari o-mprejmuie-n apus,
sub talere de brusturi i s-a ivit ocultă
o umbră stând la pândă și fuge-n huci, în sus.

Pan

Pe-o buturugă doarme mai trândav ca o claie,
pe flaut roua țândări de cer și frunze-a prins,
îl simți drept om în soare, în cântec – zeu ce taie
în apa morții cale, deși-i de nimfe-nvins.

Cătun natal

Lângă Cordon, sub dealuri, primește-un vers târziu,
înmoi condeiu-n gârla Șomuzului. Lumini
pe prispele-i de lut, copil eu tot mai scriu
și-i simt mireasma-n suflet o horbotă de crini.

Mama

Oglindă-n care îmi văd chipul, miroznă de dumbravnic;
chem boarea gurii tale – o punte spre strămoși,
de-aștern în poală-i gândul iar rătăcesc zăbavnic
în basmul Sfintei Vineri, la prânz cu feți-frumoși.

Aburi

Pășiiți încet, pământul îi trage în pământ,
făcându-și loc prin ierburi au mersul de șopârlă,
sumanul lor pe umeri mi-l scutură de vânt
și curge printre haturi întocmai ca o gârlă.

Seceriș

În giulgiu se îmbracă țarna, dă spicul glas frumos;
să ne schimbăm cu haine de sărbători, în strană
de haturi stau vechilii, Mariei lui Hristos
îi seceră cu ziua la holdă o vădană.

Anaforă

Din pâine cu cuțitul tai trup de grâu divin;
sub răstignitul Om tăcerile-s cuvinte,
îmi flagelez tăcerea și-o șterg cu sfântul vin

să-mi treacă și apusul jeratic înainte.

Râs de fată

Rouă pe buza ta la zile mari aduni;
citesc o creangă-n floare de amintiri furată,
sub cerul roz ți-ascultă elanuri cum îți suni
album, odaie, lampă și călimara-mi fată.

Flăcău

Cu grebla-adună fânul, cu cântecul, nins dor,
prin delta amintirii mai paște Miorița,
ulcior de zeamă tare i-e cerul pe pripor
și sâmbure de șagă, un sân de sub altițe.

Cărăuși

Pătrund cu zarea-n codri și-n doine și-amintiri,
au platoșe pe piepturi lumina lunii – ostru
amurgul ca-ntr-o ramă-i închide sub priviri,
pe lângă ei, cu versul duc caii de căpăstru.

Cramă

Cirezi de vii pe deal împung cu-aracii-n nori,
prin teascuri mută-o scripcă un ritm și pe obraji
din boaba spartă suie culoare de bujori,
simt secetă prelungă plimbându-se-n grumaji.

Îndemn

Zori pe tipsia filei, pe suflet numai muguri,
scoruși adorm cu roșii buchete pe alei,
rimează-ndemnuri umbra stufoasă prinsă-n struguri
și-n soare poezia cu-adânc pahar o bei.

Amforă

În șoldu-i se închide brumatul vin, oglindă
se-nalță-ofrandă-n templu la zeii somnoroși,
pe când măslinii cântă, stă gata s-o cuprindă
din jilț de piatră Bachus cu mușchii lui vânjoși.

Frunte

Fruntea-i o călimară, zbor clipele înalte
și-un porumbel de vers pe umeri am culcat,
un chiot scot din pană ca negura să-și salte
vântreaua grea de ploaie pe-ogoru-nsămânțat.

Duminica Tomei

Bat sfinții toaca și Rusalimul cântă,
Iisus rănește-o floare cu palma-i sângerând,
i-o pipăi și tăcerea din jur mă înspăimântă,
îi spal sandala-n lacrimi, cu fruntea-n pumni plângând.

Înmormântare

Sub pâcla de tămâie, țărani cu plete lungi
ascultă veșnicia, se-nchină și bat cruci,
pământu-nghite jilav flăcăul și din pungi
cad bani de-argint în groapă și bocete în lunci.

Versul

Lumina ta e-un șarpe domestic lângă-o stea,
cu tine leg de suflet și arșița, și bruma,
în sânge-mi lopătează cărare-n care-o bea
miresme noi ciobanul ce-n vis și-a-nchis iar turma.

Miresme-n amurg

Cu zemuri tari din căni bei plaiul și-ngenunchi,
însuși duc rodii macii spre Canna Galileii,
stropiți cu aur codrii în ochi și-i înmănunchi
sub cerul care-și sună din stele zurgălăii.

Rouă

Curg lacrimile ierbii, mi-s tot mai grele genele,
albina umbrei strânge polenul de pe cer,
mă uit străin în urmă, destinul spală penele
poemului măestru, ce cântă-n noi stingher¹⁴².

¹⁴² Suceava literară, 1939

Amiază

Popas. La toți salcâmi bălăbănesc ușor
ciorchinii albi ca neaua-n călcâiul lor pieziș,
din zare nu-și arată ulciorul nici un nor,
amiaza-și duce caii la apă-n păpuriș¹⁴³.

Dumnezeu

Își sprijină pe floare o mână, cu păsări stă în ram
și-n curgerile limpezi în ierburi își desfată
picioarele trudite și tot ce-i El; strigăm:
E ploaie, beznă, soare și-o frunte înstelată!

Calm dorm tăiate-n coase

Calm dorm tăiate-n coase trifoai de liniști,
surpându-se apusul pe ele calc umbrit
ca-n zodii morții veștezi, ca vântul cald prin iniști,
de cer ursit să-mi urce pășirea pe zenit.

Neliniști curg

Sub rama zilei arse neliniști curg, pământul
bea febră sub amurgul topit de gând în crini,
miroase-a fân câmpia, foșnește-n vers cuvântul
sub timpu-n care scutur alb cerul din mălini.

Taină

Păzesc copilăria nestinsă-n teasc – silvana,
stau calm în șa de șoapte cu anii strânși, de sus
uli sprinteni curg prin gânduri și-i pritocesc în cana
în care-și scurse-o pleoapă de lacrimă Iisus.

Daruri

Larg curcubeu cu botul proptit în timp fertil
și dinspre lut – tuneluri prin care morți respiră
eliberare-n cântec sub dor umbrit și-n tril,
ecou de păsări vara în miez de timp se-nșiră

¹⁴³ Suceava literară, 1939

Brâu galben

Brâu galben boaba-ncege pe timp de fildeș, iată:
glutenu-n rezervoare de aur curge, strâng
din paie lungi ecouri, simțind cât se dilată
natura-n miezul dulce al pâinii ce ți-o frâng.

Spre zori

Spre zori nalt pisc de doină ia-n brațe luna plină,
se zbate sfântul cântec în uger de cer supt,
cu stele-arunc în iazuri lumina, beau rășină
albastră de luceferi, din liniște mă-nfrupt.

Trec lebede de nouri

Trec lebede de nouri, cad stele, leg șiragul
cocorilor de-o zare, sub porți de ani călcând,
strâng amintiri sub pleoape, genunchi aplec, toiagul
de călător mi-l sprijin cu șoldul la pământ.

Ținând sub coasă vârful

Ținând sub coasă vârful luceafărului ud,
cu preț de vis tai iarba-i, cosind în pajiști zorii,
prin zare, sub lumină, sub aburi albi aud
cum trec, ducând-o-n fluier, la staniște păstorii.

Cai potcoviți cu lună

Cai potcoviți cu lună trag seara-n ștreanguri, zarea
adoarme-n lanuri coapte cu stele-n păr, din brâu
foșnesc pe dealuri doine uitate-n fluier, boarea
plimbându-se mireasmă prin miriște spre râu.

Miez de amintire

Sub cântec sprijin calea-mi și-n zare-o nărui iar,
cocoși urcați pe garduri sorb liniștea de-amurg,
leg miez de amintire de lanul copt și stărui,
sub fierul vechi al coasei ovale spice curg.

Vignetă I

În zare munții-s vineți, deasupra nori se sparg,
sub tunete curg ape, asmut cât cai nechează
nalt curcubeu din tulnic, văzduhul să-l străpung,
încremenesc prin miriște pândarii bând amiază.

Vignetă II

Pășuni foșnind sub turme trag văi din munți, cuprind
în cerc sub tâmple-aprinse de vise cai și mută
lumina din solstițiu pe frunte-mi și-o aud
legând sub trap poemul cu cerul din lăută.

Pe puntea timpului

Manuscris din 1963

Ora care leagă și dezleagă

Limpede e-n roșul macului rășfrântă
ora care leagă și dezleagă inimi pe poteci,
trestia visării s-apleacă și împlântă
rădăcină lângă drum, să te apleci;

stau lângă ecoul cântului și-ngemănare
suntem în lumina-n care te-am culcat
și-ncă firul galben cald o să-ți coboare
nimbul pe zăpada gândului curat.

Frământată dungă-mi fuse seara, creștet îndoi
sub albastrul răsunat de steaua-ți călătoare,
ochiu-mi o prinsese-n cumpăna-aplecării și
n-o mai știi desface dintre vis și floare;

taie-mi vremea și-amintirea cu un drum,
cântecul încearcă-l, desfășoară nesfârșiri,
ora care-l leagă și-l dezleagă e altcum,
curge-n mine râul de-împliniri.

Rodnic schimb

Rodnic schimb se face între mine și între cânt:
îi dau visul, gândul, viața,

creanga lui se leagănă clătinându-se dimineața,
mersu-i se prelinge în pământ.

Rodnic schimb se face între mine și între cânt:
mi-a sosit și mie vremea, rândul,
creanga-ți tremură de roadă, vântul
să n-o scuture atât de curând.

Vine lângă tine gându-mi, văd că-l știi,
cu pădurile de sunete pe umeri vîi cu mine,
firu-ți este tors ca-n albe ii
cu vibrații rânduite-n anotimpul ce vine.

Mai bine mi-e codru

Prea des rămân cu versul și-mi sărută
sclipind pe tâmpile-o floare nevăzută,
lumina ce-o pătrunde nu e deloc fugară
și trec cu ea la braț în fiecare seară.

Mai bine mi-e codru decât câmpie,
vârstele mele copaci îs înalți și făclie
și ard din primăvară până-n toamnă jos
să primești gându-mi cu frunziș umbros,

hai, cântec, zi-mi de dor și haiducie,
frământa-mi primăvara umbra-mi vie
și umble-mi buza peste naiuri mai des,
simt, mă simt un codru peste un loc ales.

Nu pot să te refuz, iubire

Secată inima încă nu-i, cântă
și stea chiar murgu-mi peste pod se-avântă,
oceanul prins la ochiu-mi iar măsoară
această lume care mă-nconjoară;

albastru vis al zării, bea-mă,
cred încă-n tine, cântec; ia-mă
și taie-mi cu lumină drumul și îmi curmă
neliniștile ce-n timpane încă-mi scurmă!

Nu pot să te refuz, iubire, ține,
se face unda-i rodnică în mine,
păunul ei e poate seva vieții, vara,
nu te-nturna din drumu-i, primăvara!

Pe puntea timpului

Floral se-ncheie vârsta-mi cu lumini

ducând un murmur plin de sens și pare
în verticala zborului un cântec plin
pe-un drum ce-ți cată o îmbrățișare,

urmașă ei mai sobră, pe sub tei,
cârmește ritmul să învețe lupta,
iar gura care-adeșea versuri rupt-a
pare să-și vadă de destinul ei.

Alt cer aripa-i bate-n gând,
dar vântul încă stă pieptiș în cale,
e lege, ca bărbat, să mori luptând
și nu acoperit cu coif și zale;

pe puntea timpului, trecând în jos,
urare-mi fac doar versul temător,
pe clopul meu încă mai stă frumos
un trandafir pe care mulți îl vor.

Anotimp

El prețu-și are-ntreg cum la vioară struna
urcase peste arbori și sevele, și luna,
întinsele-i lumini de primăvară-acută
se răsfirau piezișe pe-o holdă de cucută;

când s-a-nchegat din ierburi, din floare, din frunzare,
fu cumpăna visării bătută-n albi hurmuze,
întâia lui scrisoare, întâiul abur greu
mi-acoperi ogorul arat cu-un curcubeu.

Naiul

Un orizont de tuburi arse-n soare
mi-adună sunete din spații la picioare,

în fiecare șade-un semn și-un salt,
deasupra-le se ondulează cântecul înalt;

las naiul prins de piept ca să-mi rămână,
văzduhu-atrage-n el adâncuri spre țărână,

o, iar și iar de voi doini pe-acest coclaur,
din trupul meu or crește frunzele de aur!

Jocul cu boabele

O, minutele astea sunt, sub tălpi, fermecat covor,
ard umerii secundelor lor și doare
trofeul galben al grânelor care vor să le fiu

amforă egipteană coborând în soare;

se repetă constant jocul cu boabele,
din vechimi semănându-le și-ncolțind în lut,
spicele sunt sărbători în calendarele vieții
și ritualu-nvierii printr-un nou început.

Sus, în vârful de cântec

Zbatere și râset înflorește-n noi și cată
ritm în care dansul inimii o-ncepe-a ondula,
sus, în vârful de cântec steaua ni se-arată
și pe culme lumea-ncepe a-mbujora;

măine, cumpănindu-ne în mers, treptat
trecerea în vârstele de-argint ne-așteaptă,
acostând o altă primăvară, care te-a-nrămat,
lângă timpul rece n-o să crească dreaptă.

Prin cânt o să mă scutur

De-n ierburi eu voi trece
și-n vânt de-o să mă flutur,
de voi urca prin arbori
și-n ploii de-o să mă frâng
sau modelat în luturi
o cană-oi fi să strâng,
în ea iubirii tale
prin cânt o să mă scutur.

Cântec târziu

Codrii mei din cântec, din târziile amiezi,
despicați de fulgere și fumeșând,
cât mai curge luna peste voi, curând
drum lua-voi – altul – peste creste verzi;

freamăt scaldă fruntea-mi, arderii mă cere,
prin artere cerbul galben al luminii
saltă în elipsa cu hotare-n pinii
cu contururi sacre din primare ere

și-s totale schimburi, fuziuni în sus,
mai curată-i zarea scuturând platanii,
trece-n vază minunea care-mi fu supus
ghid la-mbrățișarea zborului cu anii.

Paleta

Culorile grele din sunete
trestia cântului mlădie plutind,
trăită li-i clipa
destul legănate
urcă în aer vâslind;

vă culeg cum în mână
umerii razelor calde
ritmat
câtă superbă vibrație lasă,
cât litoral minunat!

Cât am cântat

Lângă copilărie inima-mi fu corabie împinsă de vânt,
înmuind degetul în amintiri, scriam poeme,
mai târziu, însă, urcam pe pământ
strigăt matur, strigătul grav, zicându-mi:
Nu te teme!

Bărbat rânduit vârstei sunt astăzi, cutez
iubindu-o, dragostea logodnicului i-o dăruie,
zbaterea frunții se face livadă de soare iubitei
și cântecu-i jertfit vâlvăților mari.

De aici, pietrele drumului se deslușesc, vor rămâne
alături mâinile pentru a fi bătute pe cruce,
neînfricații semețele creste le urcă
și trece-n amintiri poemul martirilor fără de țară.

Oare cât am cântat, cât suflet am pus
în orizontul acela ce zboară spre sine?
Drumul vârstelor l-am străbătut dintr-un capăt în altul
lăsându-i pecete urmele însângerate ale trecerii.

Tablouri

La sipetul versului întârzi,
degetele zvelte se plimbă pe flaut,
rămas în priveghiul singurătății
în lună te caut;

de pică câte-o frunză lunecând
sau câte-o stea, pe dinafară trec,
te-aud prin cântec respirând
sub ploi ce se petrec,

și-atunci pădurea cântă din viori
și-o taină-n creangă se desparte
și albi de brume trec în zori
cocorii înspre moarte.

Lângă tăceri e locul

Lângă tăceri e locul semnului înțelept,
pe aburul șoaptei dogorăște steaua
dimensiunea cântecului în piept.
Flutură-n geamuri perdeaua.

Ți se cuvin din toate câte le am
aprinzând peste pleoape tutelar necuprins,
migrația florilor din ram,
jocul de-a dragostea-n buze prelins.

Versuri de toamnă

Manuscrise din anii 1966-1969

Un drum al frunzei moarte

Un drum al frunzei moarte oprit sub o răchită:
rotindu-se pe-alături cad zării galbeni mulți,
scot crestele roșcate spre bolta poleită,
un soare bând lipindu-l cu buza lângă munți;

un freamăt nou susține distanța dintre zile,
într-una se dezghioacă aroma din gutui,
călcâiul sfarmă-un cântec împins în dans, sub file
din calendar se umplu havuzurile lui¹⁴⁴.

Deasupra-i trec

Deasupra-i trec prin liniștea clădită stog cărunt,
din vârful-i aerul se scurge dezghiocat răsunet,
dans lung moldovenesc se drege sub călcâi mărunț
și-n sânge-mi urcă priticindu-se prin sunet;

stau fructele cioplite-n galben miez și-ntins pe-o tavă
poemul toamnei înșirat, înmiresmat; și-aud
cum trece prin ștergar vărgat de pajiște moldavă

¹⁴⁴ Revista „Sinteze”, 1967

cununa blândă-a zilei povârbind spre sud.

Am stat pândar privind amiaza în răscruci tain,
apoi în palme frunze am dus, dezvăț și febre,
vibrând un zâmbet sipetul de versuri geme plin
și-i un conduct prin ele limba să le greble;

oprită-n ritm e scursă seva untdelemn, știuleții
pe coama cailor se sprijină – nechezul anotimpului sătul,
las vouă cântecul ce-ncheagă simfonia dimineții,
ulciorul plin cu vinul galben sub recul.

Și ploile

Și ploile de stern se prind și trec prin fluier de os
tocmind o vreme umedă, ce-mi curge prin călcăie,
o, cum să ies dintre oglinzile cu ritmu-n jos
ca-n pinteni luna peste drum să-mi mâie?

Șerpi îmi urzică apa și-mi topesc un vis, vitroul
e-ntins pe zare turbure ca un venin
și-o pasăre prin el își furișează fâlfâind ecoul
și-un gând eliberându-mi tâmplele de chin;

prin oboseală caut arzătoare amintirea, despicață
stă încă-n pete de lumină, o-nsemn cu frunze-n drum,
tu caută-i limite și-n palme o rotește,
să curgă cântecul acesta mai târziu. Postum.

Lângă poem

Adu-mi prin ploaie drumul ca-n ceas de rugă gurii
o dungă-n clopot trasă, s-auzi din turn nou semn,
deschis e-n suflet ochiul și-și lasă-n straturi burii
cenușa serii plânsă sub praguri vechi de lemn.

Plecării-l dau cu pasul întins pe umbră-mi, gândul
tăiat e-n nerv rotit sub bolți, prin tălpi curgând,
un dans de curbe-n bernă îmi calcă-n alb cuvântul
târziu, când glasul urcă lângă poem suind.

Acolo unde-și varsă elipsa saltu-n ceață,
dispare ritmu-i, iese mai strâns în vad și-un plâns
la timpul zării suie, luceafăru-l îngheață
pe-un spornic curs albastru de cer ce-l soarbe stâns.

Versuri de toamnă

Prânzim pe unde-și lasă-n frunzarele făclii
știuleții copti ai toamnei genunchii-n simfonii

de galben bronz pe țarini din coșnițe vărsat
de timpul care-și arse lumina tremurat,

ne amintim mai lesne de cântec – must în clocot,
semințele-s închise prin arături, se zbat
sub felinar de raze duioase – câmp arat
de liniște în care răzbate calm un clopot.

O stea se scurge către asfințit

O stea se scurge către asfințit
din arcul bolții luminând afară,
o lacrimă își zbate fragezi genunchi – îmi spun
și pasu-mi peste podul de liniște coboară.

Dacă-ai pornit, îți lasă privirea s-o dezdoi,
o, noaptea calcă aspru sub talpă ceasul lunii,
lumina doarme-n ierburi și-n spaimetele din noi
și-n tainicele cețuri, care o leagă-n funii.

Umbra vremii

Pentru lira care mă inspiră
snopi de înălțimi sub pași
ursitoarele vegherea-mi răstigniră
și priviră-n ea cu ochi pizmași,

ba chiar umbra vremii mi-o luară
și-o bătură-n cuie peste sat
și-mi fu dat ca umbra să mă doară
mult mai mult ca trupul flagelat,

dar mă vindec lesne, pun cuvântul
peste suflet într-un strâns bandaj
și se duc pustiului cu vântul
ursitoare fără de curaj,

ba chiar umbra vremii se reface
și pășește zveltă pe pământ
când din liră cântul se desface
și-mi ursește viață prin cuvânt.

Iată cuvintele

Iată cuvintele pe care nu le uit și nu-mi scapă,
niciodată nu vom putea trăi fără pâine,
bucuria ne strigă, lumina ne-adapă,
așez dalta să le tai statuia în ieri, în azi, în mâine;

trebuie dinafară rocile cucerite spre miez,

trebuie sudoare și tremur ca să cioplești statui
din muntele întreg Cântecul Omului,
frumusețea slobozită cu trudă prin tine o vezi.

Drumu-i prea scurt, alții-l continuă, dus
el înconjoară globul cu zboruri și trece,
calcă-l, omule, de la răsărit la apus,
sufletul tău peste el să se plece!

Mă duc să închei rândul celor care sapă și zidesc,
mă alătur de rima poporului – statui prinse-n cânt,
ca pomul încărcat de roadă la drumul firesc
am reușit în lume cu un strop de cuvânt.

Învăț, pricep, ajung

Învăț din câte părți să țin un frâu când trec prin vaduri,
în câte părți să-mi plec urechea ascuțind-o-n mers
când calu-mi se avântă sângerând pocladuri
sub zimbrul fulgerat de paloș și de vers;

învăț prin corn să trag lumina din trecut,
învăț cu Dragoș, chiuind pe râu, în sus,
învăț din lacrimă s-aprind un început
de soare-n zidul mănăstirii pus.

Unde-au căzut bătrânii râu frumos se scurge-n praguri
și-un trunchi de paltin spovedi lumina pururi viu,
pricep din câte părți, primindu-mă sub steaguri,
trecutul stă la dreapta-mi luminos sicriu;

poftesc să-l apăr, scursele-i culori în piept se-nfig,
ajung la ușa țării dinspre nord și o deschid, afară
din câte pietre de mormânt sunt puse toate mă ating
și arde-un bronz frumos cu numele de țară.

Mai lesne

Mai lesne-i să leg vederea de flămânzi ori de cuvânt,
fruntea de cărările anotimpului, de zări scăpate,
formând priveliștea cu stăpâni, cu-ntrebări și păcate,
aburul lacrimii nu are mormânt.

Anii câți curg scriu în cale-mi răbojul din urmă,
locurile amestecă înțelepciunea cu veninul,
mă opresc: visele cărămidă și var să le las și în sus
să merg numărându-mi destinul.

De aici ura prinde în coarne măsura mea cerească,
cere mult mugind să-mi risipesc gândurile-n jos,
dar eu, ostatic, trimit ecoul străjerilor puternici,
apoi închid porțile și mă ofer prinos.

Deasupra-ne, speranța

Nisipul prețel aspru al măcinării-și cată
în vânt, când roca dură a strâns-o timpu-n dinți,
ți-ncarcă în vârtejuri privirea speriată
cu-aceiași ochi de taină încercând fierbinți

ce cale îmi așează destinul, călcându-mi-o diurn,
simțind-o-n țipăt arsă și-aprinsă-n vis cu somnul,
canatul ușii singur mi l-ai cuprins, când Domnul
ți-a dat în mână seara și ochi ascunși în turn.

O, slava asta scoasă între plăceri stă-n zaruri
și cine le încurcă se stinge pe pământ,
ce cară-aripa-n aer câștigă-n gând semnaluri
ce țin în veghe cârma plutind ușor prin cânt;

deasupra-ne, speranța mai calcă malul verde
și prunc din teamă scoate lăsându-mi-l prinos,
târzie tâmpla lunii pe-un cerc de vis se pierde
sub care curg din boltă luceferii în jos.

Neamul acesta

Neamul acesta pe lângă prispă, pe lângă iesle a curs
din adâncimi potcovindu-și dârzenia cu doina,
a călcat miresele plaiurilor udându-le cu sânge,
a brăzdat spațiile cu plugul, când se lăsa moina,

neamul acesta a înroșit dinspre munți, spre șesuri și baltă
de demult o cărare ce duce spre lumea cealaltă,
iar dacă-și mai scoate umbrele în soare și joc
nouă ne face în sufletu-i loc.

Mergem așa din strămoș în strămoș cu temei
și eu, și Costan Bardeş, și Izmă Andrei,
legând o tradiție, lăsată pe-o laiță în oluri de foc
unde firele viitorului se urzesc, se ursesc drept noroc.

Și iarăși

Și iarăși iarba – cheie pentru descuiat pământul –, eu
și-o umbră dând cadente șarpelui încins de vară
și limba despăcată între femei trofeu
pornindu-mi ceasul pentru o desfătare rară,

de peste drum împinsă-n colb pe-o rază glezna
își taie spațiul de-ntâlnire-n amănunt,
se-ntoarce radiind un zâmbet, surpând bezna

să curgă sub arcade tăiate-n zid cărunt;

prin șoapte disparate încet sunându-l
se scurge timpu-n brazde și crește într-o pată,
prin umbre calcă visul din vise largi furându-l
și oferindu-l pururi plăcere desfrânată

și, iarăși, iarba – cheie pentru-ncuiat pământul–, eu
și-o umbră dând cadență șarpelui împins în seară
și-o limbă despicată între femei trofeu,
aprinde-mi ceasul pentru o desfătare rară!

Și, totuși

Și, totuși, suprapusă zăcea-n culori aleasă
asceza consultată a vieții-mi pictată cu minuni,
pe timp concentric scrisă și-n piept din umbră trasă
lovea corupta-mi cale prin crainicii imuni,

ecou al castei temeri turnată gurii frânse
potcoava verzii liniști și da, sub zare, dulci
lumini – icoană fiind sub stelele în umezire stinse
sub ascendența frunții, săpată-ncet de dungii;

și unde drum se face și calcă-n ochi străinul,
o, nu-mi uitați plutirea în straniu câmp, mă vând
și-mi ține zarea-n față doar lutul cald ca vinul
să-mi simtă pasu-mi șarpe pe pieptul lui urcând.

Deasupra lumii

Deasupra lumii ca să fim, trecem în vis,
întorcem vârstele și le-nfruntăm cuvinte,
ne-nfășurăm adesea în cerul mult prea stins
întârziind pe drum, privindu-ne cuvinte.

Prea mare-i panta, versul se apleacă,
lumina se despoaie și o privim suind
până în zarea zării, când o lăsăm să treacă
în ritualul zării – neprihănit colind.

Târziu se crapă ușa, iar veghea parcă vine,
parcă o simt frivolă și parcă-i ies în cale
cu sângele-mi năvalnic, ce clocotește-n mine
doar jumătăți de cântec, numai frânturi de cale.

Oricâtă veghe curge

Semnalizează-mi timpul vulgar de pe-o-nălțime
ce nu-l călca inspiră-mi prin vorbe iscusit,

e mai docilă pleoapa-mi și mai sfințită-o ține
în teritoriul vieții împinsă spre zenit.

Închide-mi și vegherea într-un veșmânt mai crud
al ierbii triumfale în care mai adastă
boltirea unui cântec ce doar în vis l-aud,
dar va dispărea mâine cu oboseala-mi castă.

Oricâtă veghe curge, prin univers persistă
o umbră care curge în cruce pe pământ,
iar eu cat răstignirea cu disperare tristă
și-mi dezvelesc stigmatul în fiecare cânt.

Cuprins

„Oi fi rămas să scriu tăcerea ce-ntârzie?” (I. D.)

Colocviu trist

Pregătire
Cântec de bord
Litanie
Țarini îmbrăcate cu trifoai...
Acord
Beșug
Poveste
Primăvară

Panerul poetului

Ad uxorem
Divertisment
Întoarcere în amintiri
Șes
Fuga în anotimp
Zorile
Relief cinegetic
Reverii
Stampă
Banala pândă
Pământ
Lanuri
Pauză lirică
Perspective lirice
Cursiv de amiază
Penumbră
Verset de margine
Invitație pentru Eros
Să iubim
Sacrilégiu
Jertfă
Final
Pentru cerbi

Privești
Scrisoare
Versuri la oglindă
Să-ntindem șahul
Acord ultim
Plimbare
Singurătăți
Sub cerul plumburiu
Eu te aștept
Azi
După despărțire
Inorog
Mesaj pădurean
Bucurie matinală
Cursiv de taină
Privește
Inscripție pentru poem
Vignetă
Pasăre rară
Faunul rănit
Singulara euritmie
Visează Pan sub febre
Intimitate
Târziu
Pentru parcul singuratec
Treceri inițiale
Relief
Reculegeri
Grădina amintirii
Incursiuni
Contur pastoral
Joc floral
Spaima satirului
Renunțări autumnale
Echinocțiul de primăvară
Pruncul
Compunere
Spic uitat
Recital
Apolonica
Penultimul anotimp
Mama poetului
Simpla intrare în pădure
Altar
Matinală
Amurg
Rod biblic
Stampă
Tristia
Fântâni
Gravură
Somnul domniței
Panerul poetului
Poeți tineri
Ctitorul de stele

Ritual liric

Natală
Meditație
Descripție
Psalm pentru începerea zilei
Recviem
Poem religios
Fotografii
Colind
Cântec
Elegie pentru lună
Cui nu i-am cântat?
Cânta un armonist?
Laude
Semne
Versuri pentru fata moartă
Destin
Tinerete
Măestrașul lui Dumnezeu
Zeța fântânii
Eliberare
Lectura
Iar trec
Scrisoare
Voievodul rapsod

Floare de gând

Decor
Pregătire de somn
Semn de drum
Ctitorie
Floare de gând
Contur pădurean
Terține
Logodnă
Trecere în lut
Pomul fără rod
Cerb împușcat
Tinerete

Poarta de aur

Zorile
Poem
Seara
Cântec
Claviaturi serale
Țara peste veacuri
Idolatrie
Cunună liturgică
Iată-mă în dar
Stampă medievală

Fluviul (1944)
Cuvântul prins în ritmul belșugului (1945)
Brâu alb prin arbori zarea
Aleg nou vad pe zare
La glezne iarba-și poartă
Timp nevinovat de vârstă
Spre imnuri suie drumul
Bat des nalt cer albastru
Vă culc în fânul galben al naiului
Copaci veghind apusuri
Nevoie-avem de-o zare
Vecernie (1946)
Claviatură
Agrestă
Instantaneu liric
Către străbuni
Închinare
Spicul
Sigiliul toamnei
În liniștea ținută sub seceri
Într-o zi ca aceasta
De unde vin

Panorul cu rod

Autoportret
Joc
Secetă
Fântână
Seară în turnul Nebuisei
Prevestire
Vegheri
Liniști
Fiul profetului
Ceas de seară
Dezamăgirea
Tata
Casa poetului
Toamnă
Odată
Anotimp
Vulpea
Pan
Cătun natal
Mama
Aburi
Seceriș
Anaforă
Râs de fată
Flăcău
Cărăuși
Cramă
Îndemn
Amforă

Frunte
Duminica Tomei
Înmormântare
Versul
Miresme-n amurg
Rouă
Amiază
Dumnezeu
Calm dorm tăiate-n coase (1945)
Neliniști curg
Taină
Daruri
Brâu galben
Spre zori
Trec lebede de nouri
Ținând sub coasă vârful
Cai potcoviți cu lună
Miez de amintire
Vignetă I
Vignetă II

Pe puntea timpului

Ora care leagă și dezleagă
Rodnic schimb
Mai bine mi-e codru
Nu pot să te refuz, iubire
Pe puntea timpului
Anotimp
Naiul
Jocul cu boabele
Sus, în vârf de cântec
Prin cânt o să mă scutur
Cântec târziu
Paleta
Cât am cântat
Tablouri
Lângă tăceri e locul

Versuri de toamnă

Un drum al frunzei moarte
Deasupra-i trec
Și ploile
Lângă poem
Versuri de toamnă
O stea se scurge către asfințit
Umbra vremii
Iată cuvintele
Învăț, pricep, ajung
Mai lesne
Deasupra-ne, speranța
Neamul acesta
Și iarăși
Și, totuși

Deasupra lumii
Oricâtă veghe curge